BUDAPEST, 1944. MÁJUS 17. — IV. ÉVFOLYAM 20. SZÁM

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

M. MUNKÁSMOZGALMI INTÉZET KÖNYVTÁRA

HF30

RA:
40
LÉR

MAGYAR VADASZ A LÉGIHARC UTÁN

INDIA HARCA

Az első Magyarországra érkezett képsorozat az indiai szabad hadsereg szervezéséről és

A SHONANI REPÜLŐTÉREN ősi hindu szokás szerint virágfüzérrel ékesítették fel Subhas Chandra Boset, az ideiglenes nemzeti kormány fejét, aki a harcba induló csapatok megszemlélésére érkezett a városba

A SZABADÍTÓ! Újjongó tömeg köszönti Boset, akiben a Gandhi-féle passziv ellenállás után a cselekvő szabadságharc lelkét látja az angol uralom alatt mérhetetlen szenvedéseket átélt nép . . .

Egy nép, amely századokon keresztül viselte el a nagylelkű uralom álarcába bújtatott zsarnokságot, felkelt elnyomói ellen: **a dús India véget akar vetni az angol kizsákmányolásnak**... Subhas Chandra Bose, akit nemzete Netaji-nak, Vezérnek nevez, kiemelte a hinduk százmillióit a passziv ellenállás célra nem vezető állapotából s a fegyveres küzdelem egyedül eredményes tettére ösztönzi. A szelíd Mahatma szerepét a cselekvő harcos veszi át! Az egykori Singapurban és Bangkokban **tízezerszámra jelentkeztek a szabadságharc zászlói alá India fiai és a nemzeti hadsereget Japán, Keletázsia felszabadító és rendező hatalma fegyverezte fel a legmodernebb harci eszközökkel**... Nincs még egy esztendeje, hogy

FEGYELMEZETT SOKASÁG VÁRJA BOSE, a »Netaji« megjelenését és beszédét. A felszabadítás nagy művére készülő nemzeti csapatok felsorakoztak az ünnepélyes deklaráció színhelyén . . .

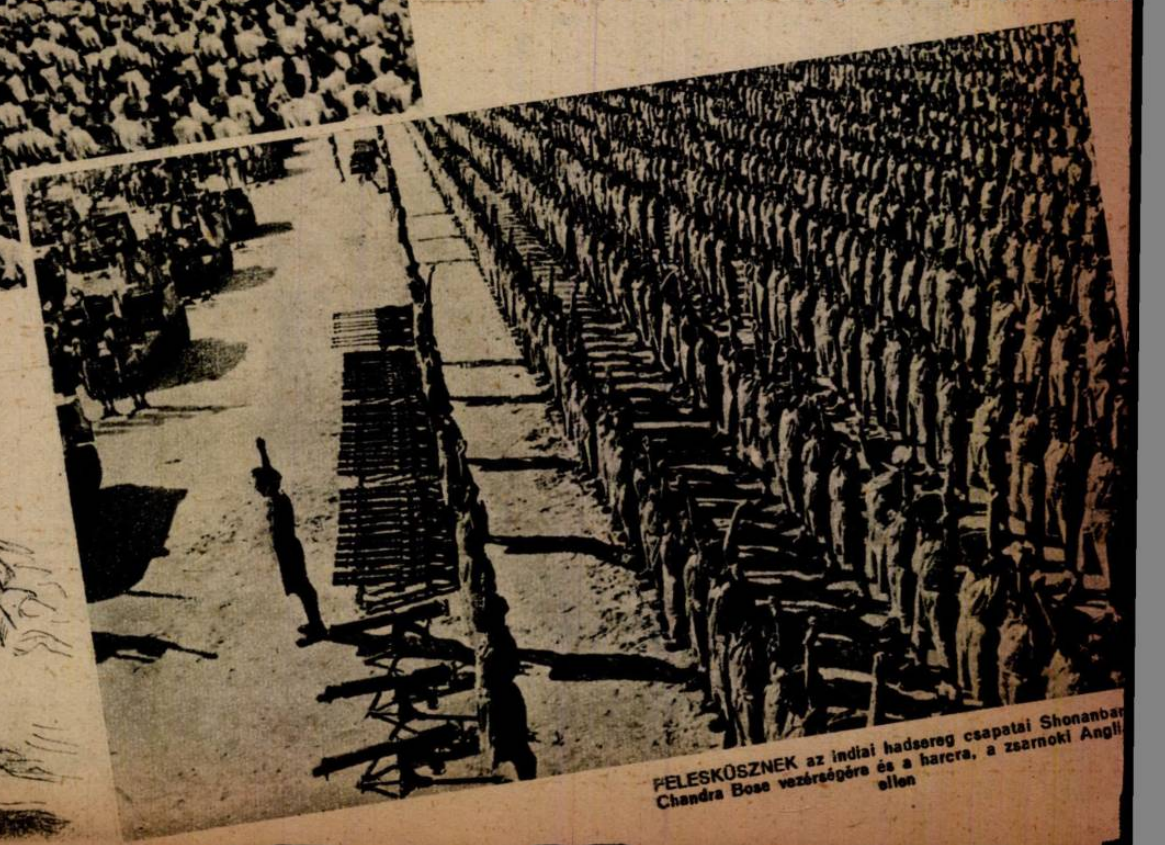

FELESKÜSZNEK az indiai hadsereg csapatai Shonanban Chandra Bose vezérségére és a harcra, a zsarnoki Angli ellen

ANGLIA ELLEN

harcáról. A Magyar Futár kizárólagos sorozata Singapurból (Shonanból) érkezett

EGY PILLANTÁS India vezérének jelenlétében, a bangkoki egyetem aulájában tartott gyűlés résztvevőire. Feszült figyelemmel hallgatják a fejtegetéseket, amelyekből újra és újra kicsendül az egyetlen igazság: csak a fegyver biztosítja a szabadságot India népeinek...

TOZSO JAPÁN MINISZTERELNÖK Bose társaságában megszemléli a harctérre induló nacionalista alakulatokat, amelyek a japán fegyvergyártás legmodernebb eszközeivel készülnek a küzdelemre a százados elnyomatás ellen

1943. július 19-én elhangzott Bose történelmi sorsfordulót jelző beszéde, melyben felhivta Indiát, hogy a száz év óta először jelentkező históriai alkalmat használja fel függetlenségének kivívására s **a Burmai határon megindított nagyszabású offenzívában már részt vesznek a szabad hindu hadosztályok is, dícsőséges harcokban bizonyítva be elszántságukat az angol uralom leverésére.** Most fizetnek meg India fegyveres fiai minden angol sérelemért, a szabadság követelése és az első világháborús ígéretek teljesítésének követeléséért ágyúcsövek elé kötözött és gránátokkal széttépetett hazafiak haláláért, az elnyomatás minden keserű szenvedéséért...

ÚTBAN A BURMAI ARCVONALRA... A felesküdött csapatok forró lelkesedéssel indulnak az első vonalba, kiharcolni hazájuk függetlenségét a japán haderő oldalán

FOLYTATÁS A TULOLDALON

ROHAM KÖZBEN... A páncélkocsik fedezetével támadó Bose-alakulatok vitézül áll-ták ki a tűzkeresztséget az angol állások ellen meginduit nagyszabású offenzivában

ELŐRE! Sarkában vannak a visszavonuló angoloknak, s percnyi pihenést nem engednek az ellenségnek a nemzeti csapatok...

GRÁNÁTVETŐ MUNKÁBAN... A japán hadijelentések minden alkalommal kiemelik a hindu nemzeti csapatok hősies magatartását. Mindentajta fegyverrel jól bánnak a kitűnően kiképzett és elszánt szabadságharcosok

AZ IMPHALI CSATÁBAN vad elszántsággal vetették magukat az angol vonalak ellen intézett rohamba a friss és harcias hinduk, akik most már tudják, miért küzdenek...

HÉTRŐL HÉTRE

V

Kitakultak,

megerőtlenedtek, hitelüket vesztették a régi világ rendező elvei, s a tanokról, amelyeknek boldogító, megváltó hatalmára esküdtek a kopasz bölcsek, kiderült, hogy nem érnek egy irgalmas sóhajtást ebben a korban, mikor az erő, a korlátlan áldozat készsége és a tömegek akarata az egyetlen eszköz a népek megmaradásához... Az egyén jogainak tisztelete nemzeti öngyilkosság; a szabad verseny a gyengék lassú halála; a a liberalizmus politikai játékának hosszú gyeplőre engedése az erők bűnös széjjelforgácsolása; — ime ide züllöttek, ide vénültek a tanok, amelyeken a századforduló széplelkei még üdvözülten lelkesedtek! Európát, civilizációjával, kulturájával együtt végpusztulással fenyegeti egy kollektív hatalom, s mi lenne velünk, ha ezzel az irgalmatlan erővel szemben nem tudnánk mást felvonultatni, mint a pápaszemes doktrinereket, s a társadalmi egyenlőtlenség, a szociális feszültség lázbetegségében vergődő országokat? Az új kor kegyetlen feladatai új törvényt adtak a világnak, új eszményeket és biztos eszközt a végzettől való szabadulásra s csak az nem él velük, aki a halált választja inkább, mint a megujhodást. A nemzeti szocializmus nagy korformáló, országok arculatát megifjító tanítása szemünk előtt mutatta meg roppant gyakorlati értékét, abban a feltámadásban, mely az első világháború veszteseinek sírjába fektetett német népet kihívta az öröknek készített halálos ágyból, hogy néhány esztendő alatt a földkerekség legnagyobb katonai hatalmát és legteljesítőképesebb gazdasági gépezetét formálja belőle! A népek életének örök törvénye, hogy amikor nem tudnak többé haladni, nem képesek megérteni az idők szavát, megértek a pusztulásra. A történelem tele van ilyen példákkal s csak rájuk kell függesztenünk szemünket, ha elrettentő bizonyságokra szükségünk van: mit jelent a makacs ragaszkodás a kihűlt hitekhez, s a babona az egyedül-üdvözítő tanokról. A nemzetek üdvössége a haladásban, a fejlődés útjainak biztos felismerésében van, s erre is akad példa: éppen a magyarság bús és dicsőséges históriája... Mi azért maradtunk meg tíz évszázad komor és szüntelen küzdelmei között is, mert éberen függesztettük szemünket a kor vezérlő csillagára s nem sajnáltuk levetni, mint szakadt gúnyát, az elnyűtt, haszontalan, régi, megbukott életelveket...

Nincs mit télnie

a magyarságnak attól a nemzeti szocializmustól se, amelynek a kormányzat munkájában való, következetes érvényesítéséről vitéz Jaross Andor nyilt őszinteséggel beszélt minap... S értelmes magyar nem is akad, aki ismételni szándékozná a tegnap revaszainak, vagy hitványainak jelszavát: nem szabad a magyar hagyományokat feladni az idegen eszmék kedvéért! Mert mindenki világosan látja már, hogy ezek a tradicionálért aggódó lelkek, ezek a bús kurucok, ezek a Hadúrra esküvő boncok fejüket se fájdítottak volna, ha a nemzeti szocializmus helyett ebben a hazában a nemzetköziség vörös lobogója alatt az internacionálé szocializmusa, ez a csakugyan kozmopolita, minden nemzeti eszménynek engesztelhetetlen ellensége veszi át garázda uralmát! Ők csak a nemzeti szocializmustól nem tudtak nyugodtan aludni, csak attól féltették az ősi alkotmányt, amely alatt a szabad zsákmány, vagy a nyugodt emésztés és dologtalanság lehetőségét értették! Pedig milyen igaza van Jaross Andornak, mikor azt mondja: az igazi nemzeti szocializmus nem lehet lemásolt, átplántált rendező elv egy nemzet életében se, hiszen már neve is mutatja: onnét kell kisarjadnia, színt és értelmet kapnia, attól a népi lélektől, amely életét hozzá akarja igazítani... Egyetlen alaptörvénye általános érvényű: a szocializmus; minden ember egyenlő életjogának biztosítása, a dolgozók helyzetének becsületes és igazságos rendezése, mert ennek nincsenek más feltételei se Kamcsatkában, se Ausztráliában, se Magyarországon. A dolgozónak ugyanolyan jussa van a megbecsültetésre, a társadalmi rangra, a kultúrából való részesedésre, akárhol éljen. Az egyéni színt ehhez a szocializmushoz a nemzeti jelző adja, amelynek épp olyan becsületesen kell eleget tenni, mint a másiknak, különben homokra épül ez a tan is és az első próbánál ráomlik megfogalmazóira. A nemzeti sajátságok, a nemzeti gondolkodás, erkölcs, kultúra, a népi lélek tisztelete, minél szabadabb érvényesülésének biztosítása, — ez ennek a szocializmusnak igazi ismertetője, s ha e feltételek biztosítottak, akkor virágzik ki a csodákra képes kollektív akarat, amely öntudatosan feszül neki a feladatoknak...

Dzsingiz khán

dúló, égető hadai két világ kincséből nem hordtak össze akkora halmot Karakorumban, mint amilyen gazdag zsákmányt gyüjtött magának a magyarországi zsidóság néhány évtized fanatikus, megszállott szorgalmával... Most látjuk csak, a sárgacsillagosok vagyonának számbavételekor, hogy a statisztikák, amelyek ártatlanul pepecseltek a megfogható és látható értékek felbecsülésével, — semmit se tudtak s a nemzeti vagyonnak nem negyven százaléka ömlött a zsidó zsákmányolás feneketlen tömlőjébe, hanem annál sokkal több: az ékszerek, drágaságok, a készpénz, a névtelen részvények, a műkincsek, a be nem vallott értékek roppant garmadája is! Nagyon jól tudták az érdekeltek, miért tiltakoznak olyan szenvedélyesen a zsidókérdés bolygatása ellen, miért kiáltanak ki őrültnek, országháborítónak, idegen bérencnek mindenkit, aki csak bátortalanul is, de emlegetni merte az arányosítást... Most derült ki: hiábavaló lett volna minden verejtékes erőfeszítés az ország újjáépítésére, az életkereteket és társadalmi rendet már csaknem szétjelfeszítő szociális kérdés megoldásának kisérletére, ha ehhez az alapvető problémához hozzá nem nyúlunk! Az anyagi hatalom teljessége az övék volt, ők tartották kezükben, nyiltan, vagy titkos gyeplőn a magyarság gazdasági életének sorsát s ami ezzel egyet jelentett: a korlátlan befolyást a közéletre, politikára, a nemzeti kultúrára, művészetre. Hiába szorítottuk volna vissza őket a nyilt piacról, a háttérből továbbra is a zsidó bankó irányította volna a szájas zsoldosokat, a megfizetett, készséges árulókat, s nekünk nem jutott volna soha más élet, mint a gyarmati bennszülöttek sanyarú tengődése saját földjükön... A magyar dolgozót elvakították, s a faji szolidaritás kiirthatatlan törvényének engedelmeskedve a szociáldemokrácia vezetői is veszett iármával tiltakoztak évtizedeken keresztül az emberi jogok nevében a „zsidóüldözés" ellen, pedig ők tudták legjobban: hová folyik a munkás verejtékének gyümölcse. Ők látták, hogy ez a Szahara-szomjúságú, soha ki nem elégíthető, soha be nem telő, soha meg nem nyugvó tömeg nyeli el mindazt az anyagi lehetőséget, amivel csakugyan emberi sorsot biztosíthattunk volna minden becsületes, dolgozó magyarnak. Hányszor mondtuk ki az igazságot, hogy mindaddig, amíg a zsidóság felszív és magához kaparint minden hasznot, ami a puszta élet fenntartásán kívül jutna a nemzet millióinak, nem lehet itt szánalmas és eredménytelen kísérleteken kívül egyébre vállalkozni! A vad tiltakozás ellenünk üvöltő kórusa bizonyította már akkor is, hogy rátapintottunk az egyetlen igazságra, most pedig, hogy a történelmi tengerrengés felszínre hozta a mélyből a zsidóság szemkápráztató kincseit és irtózatos anyagi erejének dokumentumait, — mindenki láthatja: miért kellett az egész magyar élet átállítását, újjáteremtését ennek az alapvető kérdésnek rendezésével kezdeni...

A nyáreleji villámok,

a tarajos fellegek és a nyers szél meg-megújuló rohamai nem jelzik bizonyosabban a vihart, mint amilyen határozottan következtetni lehet a nyilt értelemnek a politikai eseményekből s a fegyveres arcvonal mozdulataiból a világok legnagyobb csatájának egyre közeledő órájára... Az ötödik esztendeje folyó küzdelem lassan tetőpontra hág, az anyagi, szellemi és erkölcsi erők tartalékait számba kell vegye mindkét fél, s nem térhet ki a törvényszerű döntés elől, amely kegyetlen következetességgel még egyszer az élet és halál választása elé állítja a nemzeteket. Idegrendszer és hősiesség kérdése lesz az eredmény, — aki tovább bírja, s aki nem veszíti el a minden harc győzelmes befejezéséhez szükséges hitet és az utolsó negyedórában kezében tartja a fegyvert: azé lesz a diadal! Az irtózatos próba, a feszültség néhány hónapja, az idegek felett való fegyelmezett és tökéletes uralom jegyében telik majd el, ezt nem szabad felejteni. A történelem mérlege könnyen billen olyan teher alatt, aminőt ez a világmérkőzés reárakott, s politikusnak, katonának, egyszerű dolgozónak, napszámosnak, vagy gyári munkásnak magatartásán egyarant eldőlhet: érdemes volt-e egy roppant zsákmány megtartása kedvéért, az igazságtalanság uralmának intézményesítéséért háborúra gyújtani fel a kerek világot, vagy érdemes volt-e a becsület tiszta fegyvereit kivonni ezzel a szándékkal szemben, százezrek vérét áldozva az igazság és a világ javaiban való arányos osztozkodás törvényének érvényrejuttatásáért? A harcok pergő kockáján, meztelenül, körülmagyarázás nélkül ez a tét: a dús harácsolók rabló-joga, a népek szolgasága az egyik oldalon, a nemzetek boldog szabadsága, egyforma jussa az élethez s mindnyájunk közös örökségéhez, e bús csillag javaihoz, a másikon. Hogy melyik az érdemesebb és tisztességesebb cél és szándék, afölött régen nem lehet már vitatkozni s ezt tudják odaát is, a másik oldalon, ahol a tények könyörtelen igazságát hiába igyekeztek egy tűzbe borított világ égigszálló füstjével elkendőzni... A döntés, amely elháríthatatlanul közeledik, valóban csak a végső lehet, az erők felvonulásának mértékéből következtetve... Mert azzal tisztában kell lennünk, hogy bármilyen lehetőségek állottak is rendelkezésére az ellenfélnek, ezeket az ötéves harc után nem lehet kétszer kimeríteni. Az ilyen roppant próbálkozások minden erőtartalékot megmozdítanak, s ha a kísérlet keserves kudarcba fullad, nincs többé propaganda, rábeszélés, vagy akár erőszak, amely hasonló próbát kicsihol a tömegekből! A hidegvérű húzódozás, az utolsó kártya kijátszásának halogatása ezért érthető a túloldalon... Tudják, hogy nem lehet megismételni semmit, s egy vereség a fegyveres fronton, ahol egyedül lehet eldönteni a háború sorsát, függetlenül minden diplomáciai manővertől, a bukás bizonyosságát jelenti!

BATTHA PÁL, az új földművelésügyi államtitkár

A PESTI VÁRMEGYEHÁZÁN, ünnepi közgyűlésen tette le hivatali esküjét vitéz Mérey László ny. altábornagy, az új főispán

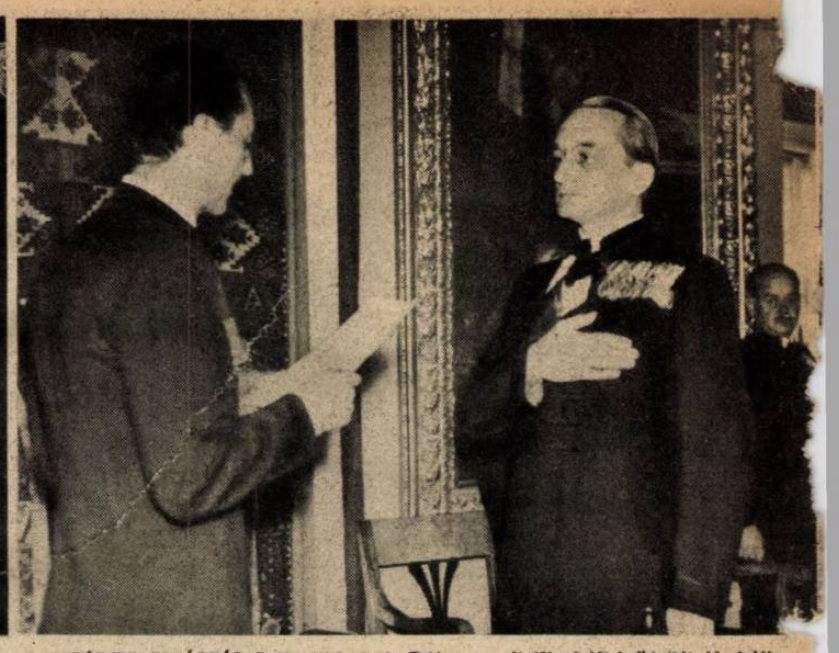

VITÉZ TOLDY ÁRPÁD Székesfehérvár és Fejérmegye új főispánját beiktatták hivatalába

Magyar

LEVENTELÁNYOK A KIBOMBÁZOTTAKÉRT

↑ MINDENKI TUD SEGÍTENI! A leventelányok legszebb feladata ma a terrortámadások áldozatainak vigasztalása és gondozása. Az otthonban ügyes kezek csomagolják a gyermekeknek való sütteményt, cukorkát és a kibombázottak első óráit gyermekeik mosolyán keresztül teszik könnyebbé

A LEVEGŐ TERRORISTÁI A MAGYAR DOLGOZÓK ELLEN

↑ SZERÉNY POLGÁRI HÁZAK egy pestkörnyéki város utcájában, ahol légiakna csapott be az épületek közé. Sok kilométeres körzetben nincs egy gyár, vagy más katonai fontosságú célpont, de ilyeneket nem is kerestek az éjszakai támadók

A HAJLÉKTALAN CSALÁDOK gyermekeit a leventelányok ↑ szeretetteljes gondoskodással veszik körül. Az apróságok komor emlékeit édességgel igyekeznek elfeledtetni s egy iskolában szeretetcsomagokat osztanak ki közöttük

IMMEL-ÁMMAL FORGATJA a lapátot a rabbi és a zsidó kántor is... Őket se a segítő buzgalom vonzotta a romboláshelyére, csak a semleges érdeklődés. De ahol minden erőre szükség van, ők se bámulhatták a mások megfeszített munkáját tétlenül... ←

A KIS SZENVEDŐKET, a nagy háború ártatlan ↓ sebesültjeit is meglátogatják a kórházban, hasznos -jándékokkal

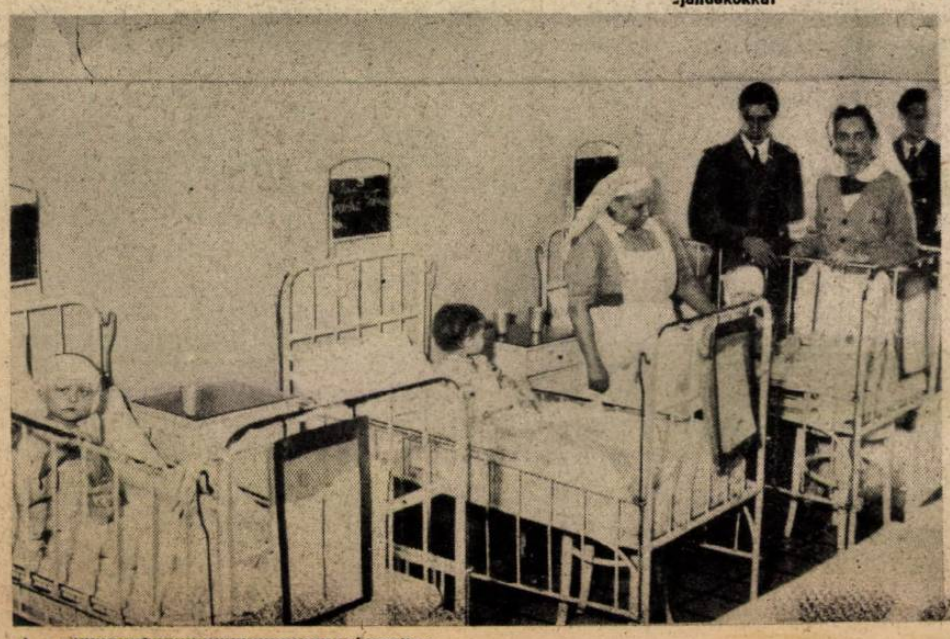

LEVENTÉK INVITÁLJÁK a kíváncsiskodó sárga csillagosokat a hasznosabb segítő munkára. A felszólítás nem tetszik túlságosan, — nem az ő ügyükről van szó... →

A KOLOZSVÁRI MEGYEHÁZA közgyűlési terme, a Vargha Lajos dr. főispánt installáló ünnepélyes ülés percében

képhirado

GYERMEKNAP BUDAPESTEN

MOCSÁRY DÁNIEL államtitkár tikettet vásárol az urnánál. Mellette jobbra Jurcsek Béla miniszter, aki államtitkára kíséretében látogatta meg a gyermeknapi gyűjtés sátrait ←

JELENETEK a jószív ünnepéről... A leventék és a perselyes lányok megállítják az utcai járókelőket. Mindenki ad: a jobbmódu sétáló, a katona s a ← szegény munkás is

↑ VEESENMAYER német követ és birodalmi megbízott, vitéz Rátz Jenőné urnájánál adakozott a magyar gyermekek számára

GYERMEK A GYERMEKÉRT... A budapesti utcákon két napon keresztül csörögtek a gyűjtőperselyek, amelyekbe bőven hullott a társadalom minden tagjának önkéntes adománya a gyermekért. A háborús főváros az idén különös szeretettel fordult ← a jövendő zálogai felé...

VITÉZ RÁTZ JENŐNÉ URNÁJA A BELVÁROSBAN. Baloldalt, középen a nemzetes asszony, szemben Rajniss Ferencné ül a gyűjtőasztal mellett s a magyar megújulás pártjának képviselői jegyzik be adományaikat

← Hagia Sofia templomában hálaadó istentiszteletet tartottak, amelyen buzgó imával köszönték meg a Gondviselésnek, hogy a görög földet a német hadero megmentette a harctérré válástól ...

Új tagokat avatott a Lotta-szervezet ... A harcoló finn férfiak mögött valóságos hadsereg teljesit szolgálatot lelkes asszonyokból és és lányokból ↑

VILÁG

A görög szabadságünnepen az ismeretlen katona emlékműve előtt nagyszabású katonai parádét rendezett a nemzeti hadsereg. Az ősi díszruha mellett a zászlótartó tábori öltözéke a modern, harcos időket jelképezi

New-York: →
Ez a szépen beállitott kép akarja megmagyarázni az amerikai képesülság címoldalán a jámbor olvasónak, hogy az olasz nép milyen hálás a »felszabaditó« demokráciáknak. Az igazság csakugyan rajta van a képen — az összetört márványoszlop, a rongyok és a bilincs formájában ... Ezt hozta az angolszász megszállás Itáliának: a mindent összezúzó légi terrort, a koldus nyomorgást és a rabságot, amelyre jótékony leplet borit az amerikai katonaköpeny ... Néha veszedelmes dolog a szimbolumokkal játszani!

Az olimpiai játékok felújitásának ötvenéves jubileuma alkalmából Svájcban emlékbélyeget hozott forgalomba a posta →

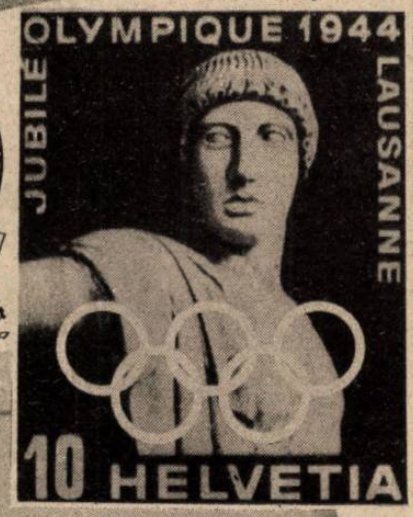

Japán és bolgár újságirók a német nagyvezérkar meghivására ellátogattak a nyugati partvidékre, hogy megszemléljék ↓Európa-vár gigantikus erődrendszerét

Riga: Az egyik nagyüzemben, egykori munkástársai előtt harctéri élményeiről beszélt a lovagkereszttel kitüntetett Waldemar Weiss SS-önkéntes csapatvezető →

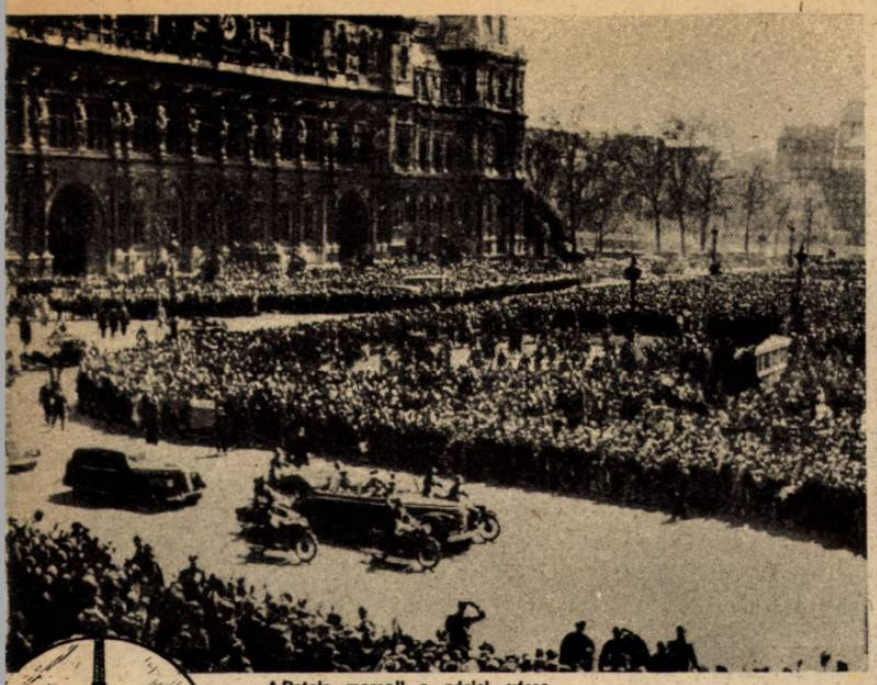

PÁRIS

† Petain marsall a párisi városházáról tizezres tömegek sorfala között indul az angolszász légi terroristák áldozatainak temetésére

→ A cassinoi csata hősei az ejtőernyős vadászok voltak, akik a roppant túlerő és elképzelhetetlen erejű légitámadásokkal szemben is megvédelmezték a német állásokat. Göring birodalmi vezértábornagy a súlyos harcok kitüntetett katonáit fogadta berlini látogatásuk alkalmával legutóbb

UJSÁG

Amszterdam: Mótor helyett evezők hajtják tova „észak Velencéjében" a személyszállító bárkákat, — a vidám utasokkal...

Vasárnap nincs villamos a városban, mert takarékoskodni kell az árammal. A hollandus vagy a békében is nagy kedveltségnek örvendő kerékpárra ül, vagy a mult század batárjára, amelyet a háború ismét „szolgálatba" állított

BERLIN

Új táncot tanulnak az amerikai ujoncok a görlöktől, akiket szórakoztatásukra „hazafias" buzgalomból kirendeltek... Nem akarja a legfőbb parancsnokság, hogy a katonák szabad idejükben gondolkozzanak a demokráciák háborús céljainak „igazságos" voltáról... →

HENDRIK W. VAN LOON, a holland származású, híres író meghalt Angliában, 62 éves korában. Van Loonnak, a hajózásról irott utolsó nagy művét, Kertész Róbert, a Vasmacskakovácsy Szvetozár álnév alatt dolgozó baloldali ügynök — hihetetlen merészséggel egyszerűen ellopta s a saját neve alatt adta ki. A páratlan irodalmi botrány nagy port vert fel, de a hangos és szemtelen Vasmacskakovácsy kitartóan hallgatott az ügyről. Most meghalt — a koronatanúja...

AZ ELSŐ ÖNÁLLÓ VÁLLALKOZÁS... A választott bárányok a májusi rétre igyekeznek

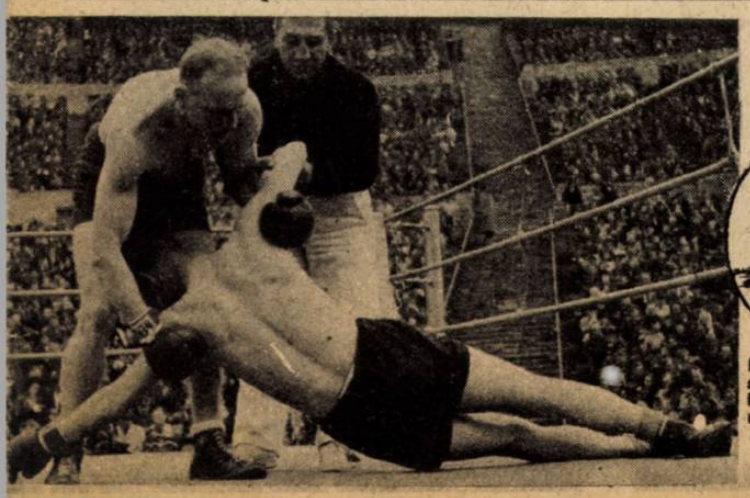

BERLIN

Ervin Bruch, az ökölvívás egyik büszkesége, a keleti arcvonalon szerzett sebeiből felgyógyultan a ringbe szállva, két menet után kiütötte hollandus ellenfelét, der Jan de Pauwot ←

A KISNÉPEK BÉKÉJE

A katyni és vinnicai tömegsirok után most Riga mellett, a Jägel-tó partján újabb áldozataira bukkantak az 1940-es bolsevista nyugati előretörésnek. A kisnépek gyámjául kinevezett szovjet politikai terrorcsapatai itt is ugyanazt művelték, mint mindenütt, ahová lábukat betették: — válogatás nélkül írtották a lakosság minden rétegét, hogy a nemzeti ellenállás szellemét megfélemlítsék és megsemmisítsék. Tucatszámra kerülnek elő a tarkólövéses koponyák, amelyek kézzelfogható bizonyságai a szovjet elképzeléseknek a kisnépek békéjéről. A halál örökkévaló békéjét akarja a belsevizmus az európai földön, minden országban ma is, mint ahogy tegnap ezért a „békéért" úszította rá a balti országokra gyilkosainak egész hadseregét . . .

MÉLYEN VÉSETT KERESZT a tópart egyik fáján: az vol az egyetlen útbaigazító jel rigai tömegsírhoz. Nem mes szire a megjelölt fatörzst bukkantak rá az első ho testekre

↑AZ ELSŐ ÁLDOZAT 1940. nyarán Goppers tábornok volt. Az egyik tömegsír legalján találták meg holttestét, koponyáján két revolvergolyó sebével . . .

↓TUCATJÁVAL KERÜLTEK ELŐ a Jägel-tó partján a tömegsírokból a kivégzettek tetemei, s az orvosszakértők megállapították, hogy valamennyi áldozatot egyidőben, ugyanazzal a módszerrel ölték meg a tömeggyilkosok

↑AZ AGNOSZKÁLÁS szomorú művelete a holttestek foszló ruháiban talált okmányok, levelek, személyi iratok alapján bebizonyította, hogy a lett polgárság minden rétegét egyformán írták a bolsevisták

↓AZ EGYIK TÖMEGSÍR kegyetlen és kézzelfogható bizonyságai a GPU terroristák alapos »békeművéről«. A koponyákon mindenütt ott a gyakorlott kéztől származó tarkólövés . . .

RIADÓ A KOZÁKOKNÁL. . A falusi házba beszállásolt lovasok pillanatok alatt nyergelik fel paripáikat, s az ősi harci kedv vidámságával szállnak küzdelembe

SZÜLEIT A GPU ÖLTE MEG, őt magát kizárták a kommunista pártból . . . Átszökött az arcvonalon, s most parancsnoka egy orosz vadászszázadnak

REPÜLŐK és KOZÁKOK

A keleti arcvonalon hazájuk felszabadításáért a német hadsereg oldalán küzdenek az orosz önkéntes alakulatok. Kozákok, akiknek ősi szabadságát széjjelzúzta a bolsevista uralom, a Cseka és GPU áldozatainak bosszúért szomjazó gyermekei, a kommunista pártban »ellenforradalmi« gyanúval terheltek a tagjai ezeknek az alakulatoknak, amelyek hősi elszántsággal és hálálmegvető vakmerőséggel harcolnak földön és levegőben az orosz nép elnyomói ellen . . .

CÁRI TISZT VOLT apja ennek a vidám orosz pilótának, aki 1931. óta szolgál a német hadseregben, s most hazája felszabadításáért küzd a keleti arcvonalon

A TÁBORI REPÜLŐTÉR GYEPÉN éppen csak megállt a felderítő gép, de a kozák máris átveszi a jelentést, amelyet vágtatva továbbít a hadosztály támadó éléhez. A múlt és jelen két gyors harcosa találkozik a modern háború küzdelmeiben

RÖVID MEGBESZÉLÉS A BEVETÉS ELŐTT . . . A bolsevisták ellen harcoló orosz pilóták vad elszántsággal vetik rá magukat a Stormovikok és Ráták nyergében ülő ellenfeleikre. Ez az igazi világnézeti harc, amelyben nem kér és nem ad kegyelmet egyik fél se

ISMERŐS TÁJ FÖLÖTT . . . Az orosz felderítő a legmodernebb német gépen jelenik meg a bolsevista állások fölött, hogy az ellenség szándékait kifürkéssze

LÖRÖL LESZÁLLVA IS megállják helyüket a kubáni kozákok. Páncéltörőágyúval szállnak szembe a támadásra rohanó bolsevista harckocsikkal, s megállítják a rohamot!

ÚJ fegyverek, az exerévés harcos kezében...

MAGYARORSZÁG KORMÁNYZÓJA ↑ nagy érdeklődéssel szemlélte meg a tüzérség új célzókészülékeit, amelyek lehetővé teszik a lövegek tökéletes irányítását

AZ EGÉSZ TEREPET kitűnően látni a dombtetőről, a „harc" egyetlen fordulata se kerül el az érdeklődést

A TÁVCSŐ szinte egy pillanatra se kerül le a kormányzó szeméről, aki katonáink landolásos támadását kísérő figyelemmel

Magyarország kormányzójának az egyik dunántúli nagy gyakorlóteren bemutatták a honvédség új korszerű fegyvereit, a „Zrinyi" rohamlövegeket és a hatcsövű gránátvetőket, a magyar hadmérnökök kitűnő alkotásait, amelyek a Kárpátokat védő hadsereg kezében máris bebizonyították döntő fölényüket az ellenség harceszközeivel szemben

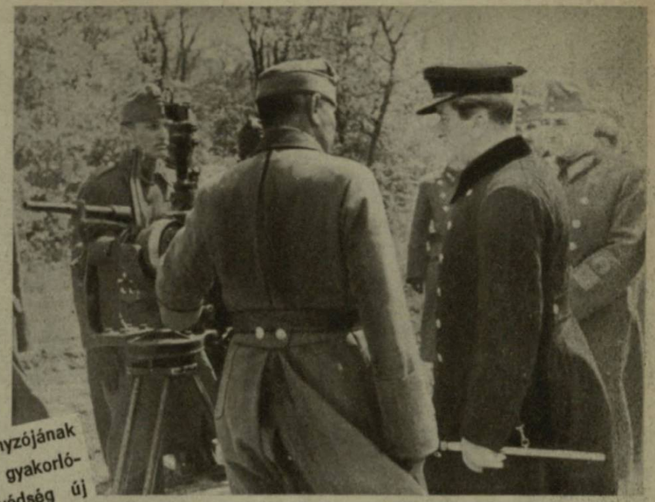

AZ ÚJ HARCI ESZKÖZÖKET vitéz Tarnegg Kálmán altábornagy mutatta be a kormányzónak

KÉT VILLÁMGYORS MOZZANAT a gránátvetők bevetkozásáról. A kiszolgáló legénység pillanatok alatt helyezi a vetőcsövekbe a hatalmas lövedékeket, amelyek félelmetesen süvítő hanggal egy másodperc múlva már repülnek az ellenséges állásokba...

↑ ELFOGLALJA HELYÉT a gyakorlat megkezdése előtt a Kormányzó Őr. Mőgölte vitéz Csatay Lajos honvédelmi miniszter és nemes Vörös János, a honvédtörzskar főnöke halad

A DOMBOS TEREPEN, szakadatlanul tűzelve robog a honvéd hadmérnökök legkorszerűbb alkotása, amely a keleti arcvonal kemény csatáiban máris bebizonyította használhatóságát ↓

GYALOGSÁGI TÁMADÁS a bozótos terepen, gépfegyzsakaltás támogatásával... A nagyszabású gyakorlaton a honvédek korszerű kiképzésének bizonyságát nyújtották a csapatok...

AZ AKADÉMIKUSOK biztos felkészültségüket és tudásukat mutatják be a hajómásikári kis tűtéren ↓

↑ A „ZRINYI" ROHAMLÖVEG, amelynek gránátjai a tűtéről felcsapódva, a levegőben robbannak s az első világháború szörnyűségeinek hatását sokszorosan tűzárnyalva végzik el pusztító munkájukat az ellenséges állásban

ELÉGEDETT ÖRÖM sugárzik a nagyarányú gyakorlat lefutása után távozó kormányzó arcán... A határok védelmében harcoló honvéd tökéletes eszközökkel küzd a Kárpátok előterében... ↓

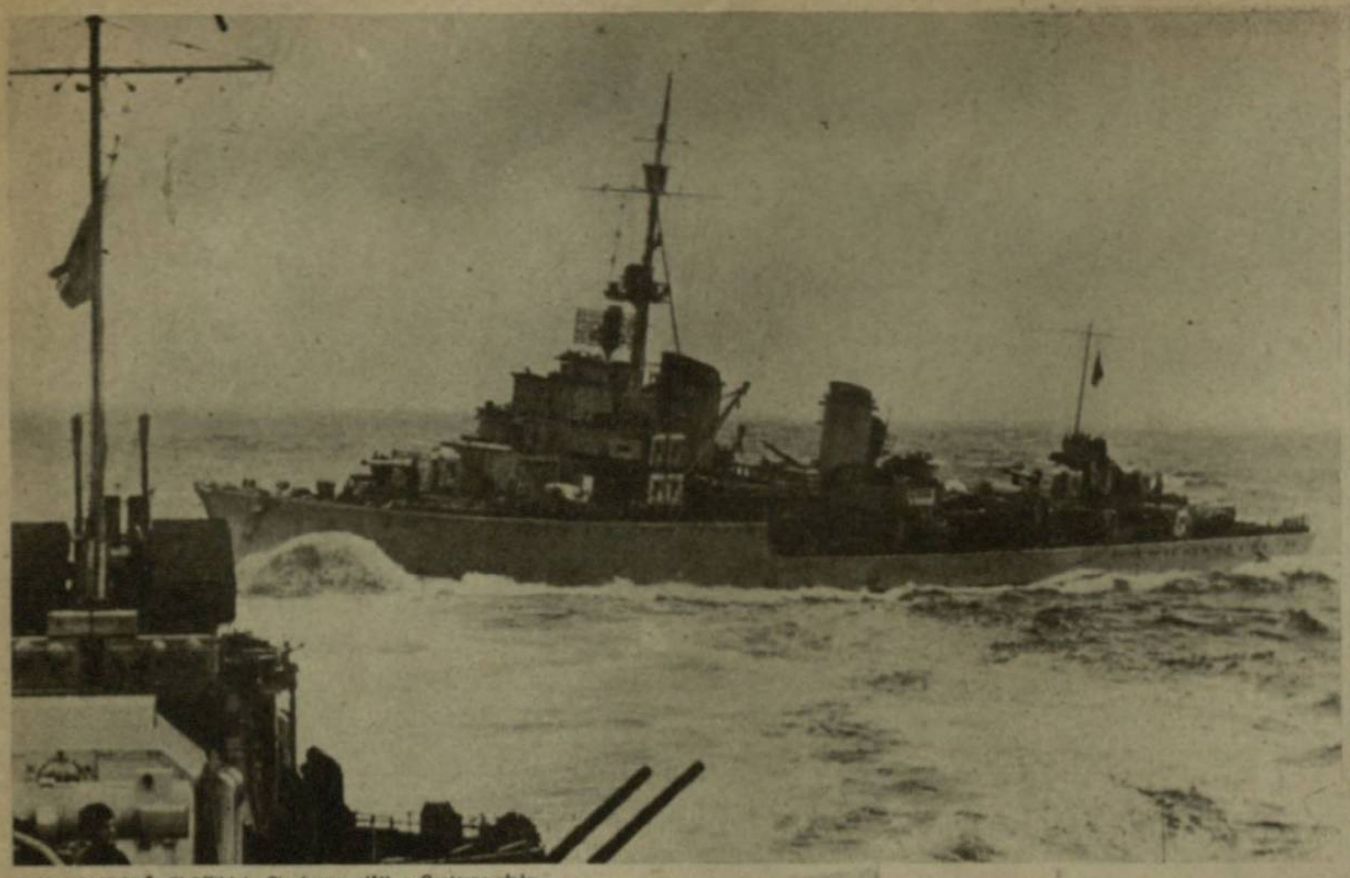

EGY ROMBOLÓ FLOTILLA Cherbourg előtt a Csatorna vizén. Az őrjárat kemény és veszedelmes vállalkozás! Az ágyúk mellett ott áll a kiszolgáló legénység, teljes tűzkészültség van minden hajón... A tarajos hullámok mögül a szürke éghatáron, vagy a felhők közül minden pillanatban előbukkanhat az ellenség!

AKNAKUTATÓ HAJÓRAJ A LA MANCHE VIZÉN... Egy percre se szünetel az életveszélyes szolgálat, mert az angolok megsokszorozták az elaknásító vállalkozásokat február óta, s a német hajózásnak biztosítani kell a szabad utat a Csatornában

HARCOK A

A La Manche-csatorna egyetlen óriási harctér, a Biscayai-öböltől a dán partokig. Szakadatlan, kemény küzdelem folyik itt a német tengerészet és az angol flotta között, egészen új fegyverekkel, melyeket a második világháború villámgyors hadászata teremtett meg. A nagy egységek helyett a fürge naszádok, aknarombolók, figyelő-cirkálók vették át a döntő szerepet. A nagy tűzerejű, meglepetésszerűen felbukkanó német flotillák megépítése óta az angol hajózásnak a Csatornában nincs egy nyugodt perce, mert a felderítők jelentése után a tengerpart egész hosszában kiépített támaszpontok valamelyikéről nyomban kifutnak a tengeri harcnak ezek a száguldó kopói.

KIS HAJÓ, — NAGY FELADAT! Az aknaromboló alig nagyobb egy jókora halászbárkánál, valóságos lélekvesztő, de a német flotta egyik legjobban bevált új fegyvere az atlanti part védelmének munkájában. Minden megszállott támaszpontos rajokban várják a kifutási parancsot!

ANGOL REPÜLŐK KÖZELEDNEK! A gépágyú tüzelésre kész, a legénység feszülten figyel és — nyugodtan dolgozik... Sok támadó angolszász gépet temettek már hullámsírba a Csatorna-őrszolgálatot végző egységek

MINDEN MOZDULAT pontos és kiszámított... A tűzcsapásuk erőteljesek, a találatok jók!

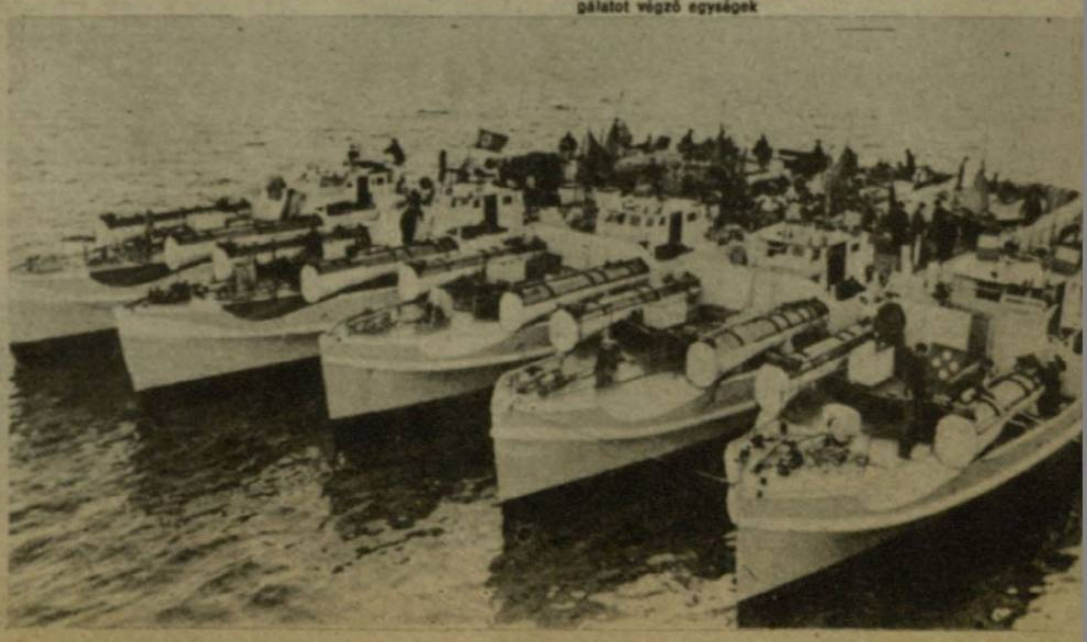

GYORSNASZÁDOK harci készenlétben egy norvégiai fjord csendes, rejtett kikötőjében →

A GÉPHÁZBAN MENTŐÖVVEL TELJESÍTIK A SZOLGÁLATOT... Minden pillanatban robbanás rázhatja meg a hajótestet, bár az akna-ligyelő műszerek tökéletesek!

JEGES HULLÁMOK CSAPNAK ÁT minden pillanatban az apró naszádok fedélzetén, de minden ember a helyén van...

CSATORNA VIZÉN

Az inváziós hírek óta még jobban felfokozódott a német újfajta tengeri erők tevékenysége és megsokszorozódott harcaik fontossága is. A hősiesség új eposzát írják a tengerészet történetének lapjaira ezek a kis flotillák, amelyek vakmerő bátorsággal rohanják meg az angol Home Fleet büszkeségeit, az óriás cirkálókat is. Minden jelentés, amely a német könnyű flotta harcainak hevesebbé válásáról számol be, a nagy forduló közeledését igéri. A naszádok előharcosok, s éjjel-nappali helytállásuk, éber és bátor magatartásuk a parton álló védőhadseregeknek biztosítja a legkedvezőbb helyzetet a nagy összecsapáshoz...

HARCI ALAKZATBA FEJLŐDNEK TÁMADÁS ELŐTT A ROMBOLÓK!

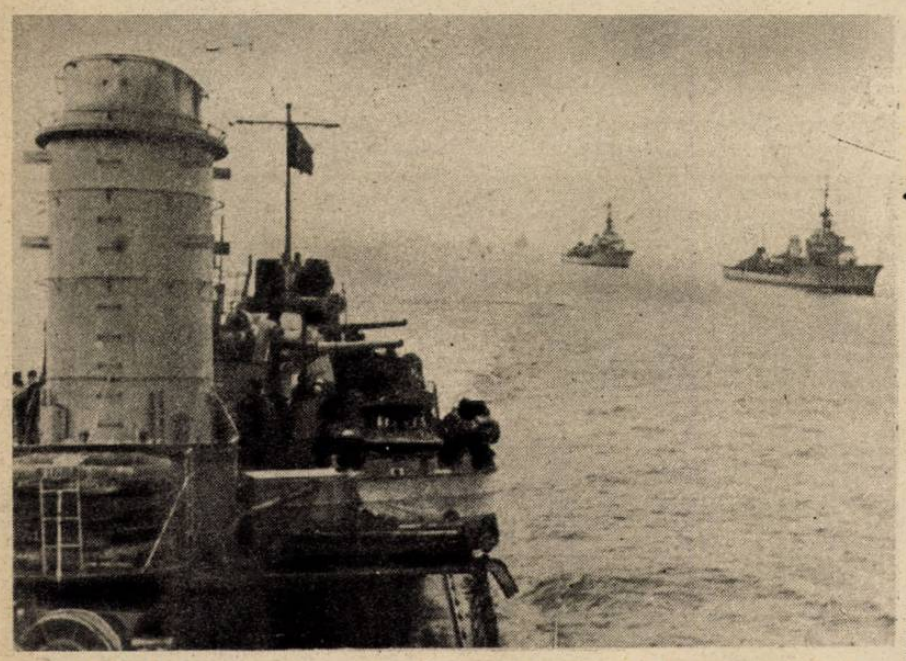

HAT ROMBOLÓ támadásra indul a Csatornában egy hajókaraván ellen, amelyet felderítő repülők figyeltek meg Boulogne magasságában.. ←

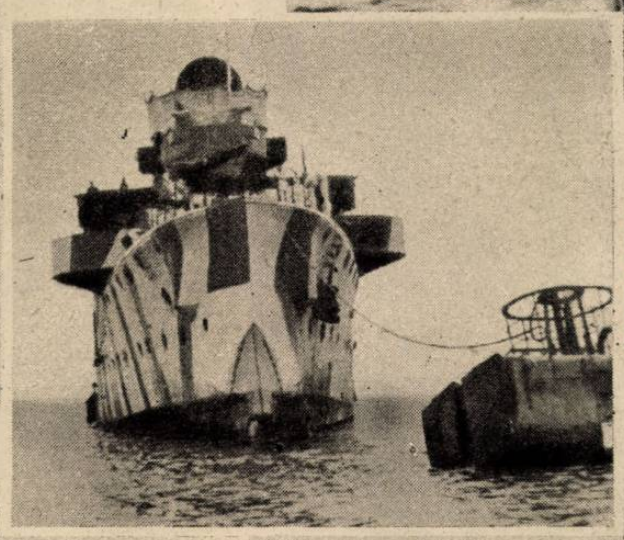

ELHÁRÍTŐ-CIRKÁLÓ A HORGONYON. A nyugati partok előtt, erős légvédelmi ágyúütegekkel felszerelt hajók teljesítenek figyelő szolgálatot s jelzik a szigetország felől közeledő angolszász gépeket. A Csatornát sem repülhetik át észrevétlenül az ellenséges alakulatok... Az érzékeny műszerek jelzik a légitámadást s a figyelő-hajóról telefon-értesítés repül a partra: légoltalom vigyázz! ←

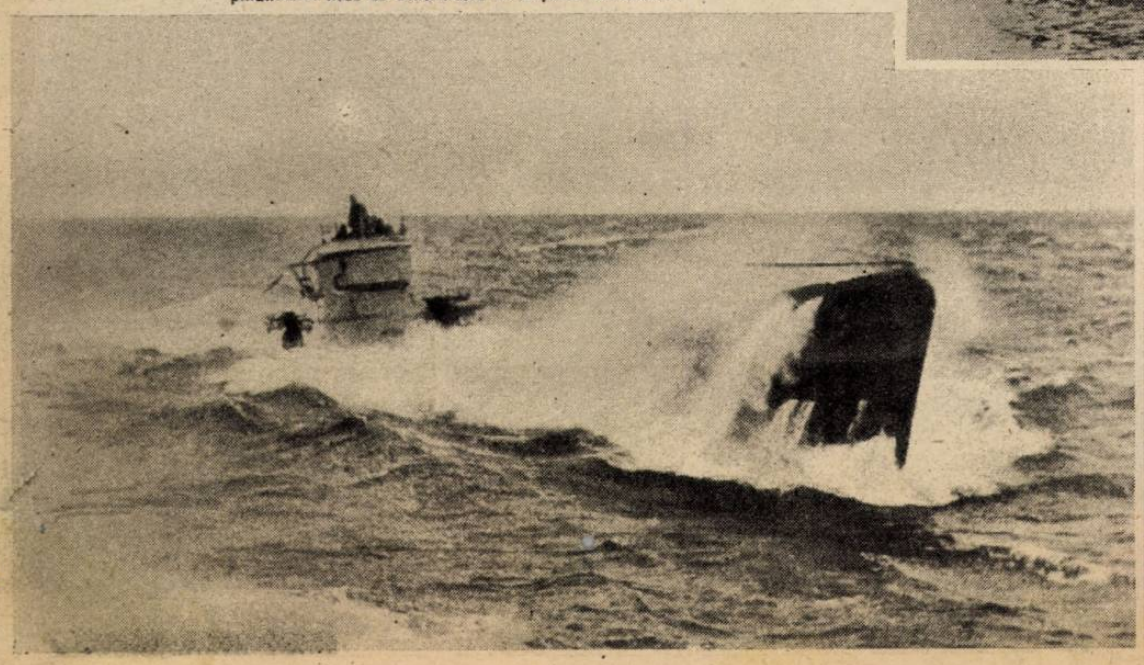

BUVÁRNASZÁD AZ ANGOL PARTOK ELŐTT... Vadászaton van a tengeralattjáró, s minden pillanatban kész az elmerülésre és torpedói kilövésére!

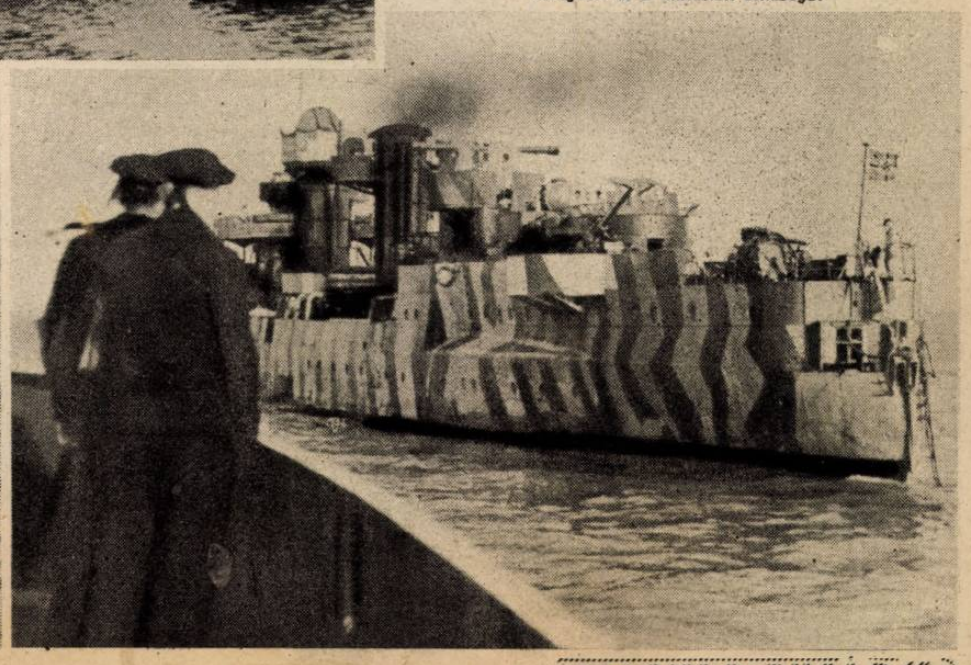

JÓL LÁTNI A FEDÉLZETEN a messzehordó elhárító lövegeket és a műszerek sokaságát

Kemény harcok

Az elmulott pénteken a telihold világánál, az egész olasz arcvonal hosszúságában megindították támadásukat az angolszász seregek. A súlyos vér-

A „ZÖLD POKOLBAN", CASSINONÁL... A bombák ezertonnái zuhognak szakadatlanul a levegőből és örjöngő tűzérségi tűz veri az állásokat. Az ejtőernyős vadászok biztonságos sziklafedezékei védelmet nyujtanak s a katonák feszülten figyelve várják a tűzszünetet, amely után az angolok gyalogsági támadása következik...

ERRÓL BESZÉL A VILÁG!... Az ejtőernyős vadászok legendás hősiessége a cassinoi fronton a romok, kövek, vízmosások, letarolt erdők közt írta a modern háború époszát!

JÖNNEK AZ AMERIKAI GÉPEK.. A légelhárító ütegek készen várják a közeledő ellenséget. A földi védelem tökéletesen működik s minden alkalommal megtizedelve repülnek vissza támaszpontjukra a támadók...

NETTUNO TÉRSÉGÉBEN, a romvárosok házomladékai közt új tartalékok vonulnak fel a hídfőtkörülzáró acélgyűrű megszorítására. Az irányító őrsök minden menetoszlopot, autókaravánt, vagy lőszer-osztagot pontos helyére igazítanak el

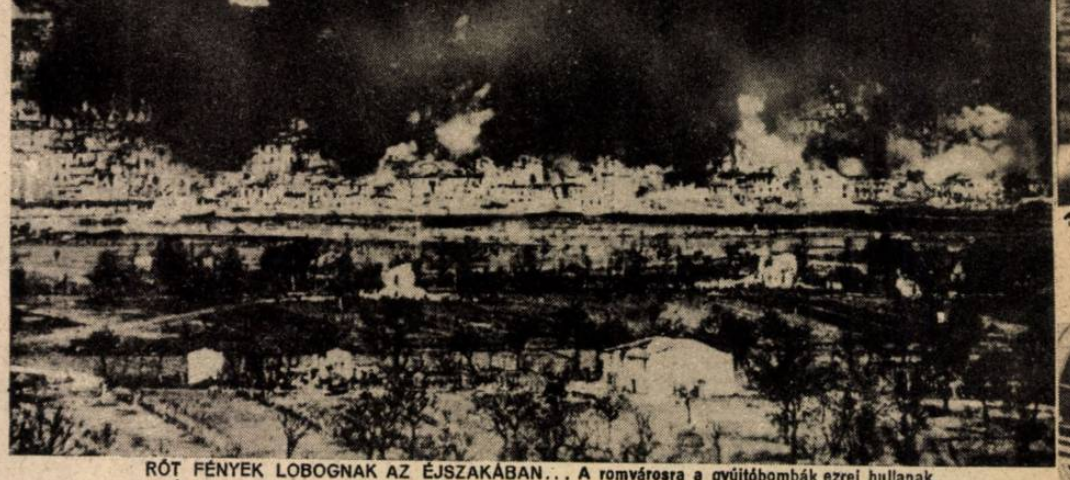

RÓT FÉNYEK LOBOGNAK AZ ÉJSZAKÁBAN... A romvárosra a gyújtóbombák ezrei hullanak, — de a nagy anyagpazarlás hiábavaló, mert a német állások kivül vannak a támadott területen

KEMÉNY VÁLLALKOZÁS AZ ANZIOI ANGOLSZÁSZ ÁLLÁSOK ELLEN. A páncélgránátosok harckocsik támogatásával közelítik meg az amerikaiak védelmi állásait, s aztán ellenállhatatlan rohamra indulnak...

EGY F. W. 190-ES HARCI GÉP „rázuhan" az angol állásokra a gyalogság rohama előtt s fedélzeti fegyvereiből tüzzel árasztja el a védelem csoportjait. Az együttműködés a földi csapatokkal mintaszerű, s ez magyarázza a fölényes elhárító sikert a partraszállt angolszász erőkkel szemben...

JELENTÉS A CSATATÉRRŐL... A harcok emberfeletti elszántsága még ott van a hirvivő arcán, miközben parancsnokának pontosan elmondja: hogy alakul a küzdelem

VÉDEKEZÉS AZ ANGOLSZÁSZ BOMBASZŐNYEG ELLEN...
A gránátos még fedezékéből figyeli a szálló gépeket, amelyeknek legéberebb pilótája se veszi észre a jól rejtőzött német védőket!

ZUHOGÓ GRÁNÁTESŐBEN VISZI A JELENTÉST a kűzdelem pillanatnyi állásáról az ejtőernyős vadász ezred-parancsnokának. Köd-kézigránátok sűrű füstjének védelme alatt halad át a legveszélyesebb szakaszon, amelyet az angol gyalogság is géppuskatűz alatt tart

az olasz térségben

és anyagáldozatokkal erőszakolt rohamok azonban eddig csak azt mutatták meg, hogy a német védelem felkészültsége és harcos akarata rendületlen...

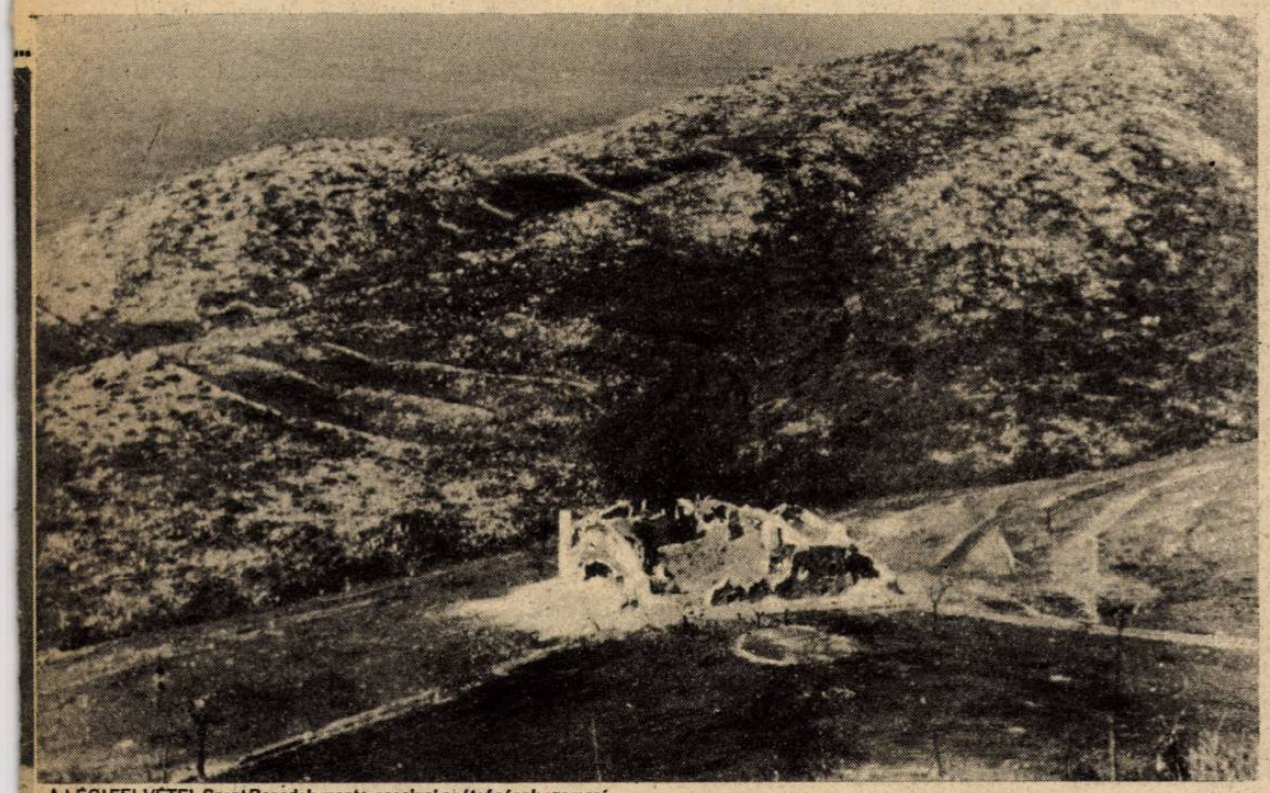

† LÉGIFELVÉTEL Szent Benedek monte-cassinoi apátságának szomorú romjairól... A harcok ma is itt hullámzanak s a német ejtőernyős vadászok szilárdan tartják állásaikat...

AZ UTOLSÓ FALOMLADÉK is jó fedezéket nyújt a közelharcban... Az aknavető állásba vonult s egy pillanat mulva recsegve robbannak lövedékei a támadó angolok közé...

ANGOL-AMERIKAI FOGLYOK A NETTUNOI HARCOKBÓL
Az országúton hosszú oszlopban vonulnak kelet felé, amerre mint „győzők" szerettek volna haladni... ↓

AMERIKAI FOGOLY A NETTUNOI HIDFŐBEN VÍVOTT HARCOKBÓL

A HENKEL 115-ÖS a súlyos krimi csatákban egyformán bevált, mint harci fegyver és mint utánpótló eszköz is

JASSYNÁL, egy meghiusult és véresen visszaverl szovjet páncélos támadás után . . . A szétroncsolt harckocsik egész tömege torlaszolta el az utat a keskeny szakadékban, ahová pontosan vágtak be a páncéltörő gránátok

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Tudnia kell minden magyarnak, hogy a győzelem, vagy a pusztulás európai csataterein, óriás események vetítik előre árnyékukat s hogy minden kívülről megfigyelhető jel szerint, a világháború, a közeli hónapokban eléri a végső erőkifejtés legmagasabb fokát, ahonnan már csak a döntés történelmi állomásához vezethet a harckocsik útja . . . Az emberiség figyelme mind az öt földrészen lázas figyelemmel fordul a kibontakozó hadi események felé s a helyes és a helytelen következtetések ezrei tarkítják idegháborúsan a nemzetközi sajtó jelentéseit. Minden más kérdés eltörpül a gigantikus mérkőzés arányai mellett *s megszűnik a belpolitika,* még a demokratikusan berendezett birodalmakban s, hogy semmi fölösleges és jelentéktelenségbe zsugorodott pártpolitikai igyekezet se zavarja meg a hadi előkészületek gyors ütemét.

Az invázió angolszász kisérletét a kényszer logikája és Szovjetoroszország konok követelész hajtja előre a megvalósítás irányába. Az elmult héten a moszkvai *Kreml* cári fogadópalotájában, az angol nagykövet, királyának kitüntetéseit osztotta szét a vörös hadsereg tábornokai között. A furcsa ünnepségen *Molotov* tartotta a köszöntő beszédet s hevesen hangoztatta, hogy a közös harc, a döntő *együttes* támadás órája elérkezett s azt *halogatni többé nem lehet . . .*

Az angol átmeneti válasz nem az inváziós roham volt, hanem *az olaszországi régen tervezett általános támadás megindítása,* avval az indokolással, hogy ez a nagyszabású vállalkozás, a felfokozott légi terrorcselekményekkel együtt, *már bevezetője az inváziós harc megindításának. Csatlakozzék ehhez a balkáni partizánháború aktiválása és az általános nagy támadás a szovjetfronton s amikor már mindenütt az égig lángol a véres csaták sorozata, — akkor megindulhat a nyugati invázió is . . . Ez a nyilvánvaló angol elgondolás, amelynek gyakorlati végrehajtásával számolni kell . . .*

A nagy fordulat idegfeszültségét csak növeli az a hír, hogy *az angliai partokon újra érzi a lakosság azokat a titokzatos földrengésszerű robbanásokat és remegéseket, amelyeknek okát nem tudja az angol hadsereg vezetősége megfejteni . . . A házak falai szétrepedeznek a félelmetes földalatti morajlás nyomán, de ellenségnek se híre, se hamva a veszélyeztetett részeken. Ki tudja mi lesz az invázió vége? . . .*

Délolaszországban

szombaton hajnalban megindult az angolszászok gondosan előkészített nagy offenzivája. Előző délután indult meg a heves tüzérségi előkészítés s utána számos páncélos és csatarepülőgép támogatásával rohamra indultak az angol-amerikai hadosztályok *a Gaeta és Cassino közötti arcvonalszakaszon,* ahol a harcok hevessége egyre nő. A német hivatalos jelentés ezt a támadást *megtévesztési és figyelemelterelő hadműveletnek minősítette,* amiből arra lehet következtetni, hogy az igazi harcok *esetleg egészen másutt és más alakban fogják új fejezetét megnyitni az olaszországi küzdelemnek.* — A nettunoi hídfő szakaszán egyelőre csak a messzehordó tüzérség pusztítja az angolszász katonai berendezéseket és raktárakat. — *Lissa* szigete ellen nagy német repülőkötelékek meglepetésszerű támadást hajtottak végre s igen kiterjedt károkat és robbanásokat figyeltek meg a célterületeken. Hasonló légi rajtaütést végeztek a korzikai ellenséges légi támaszpontok ellen a német repülők. A legutolsó jelentések arról számolnak be, hogy az angol és amerikai csapatokat, a német haderő mindenütt visszaverte s a betörési helyeket is ellentámadásokkal megtisztította. *Az összevont 5. és 8. angol hadsereg támadásának súlypontja a front keleti részén alakul ki, s az angolszászok az adriai partvidéken próbálják meg a hadiszerencsét a maguk oldalára fordítani. Érdekes, hogy a hivatalos londoni körök óvatosságra intik s a győzelmi mámor mérséklésére, Anglia lakosságát . . .*

A légi terroristák

tovább szórták gyilkos bombaterhüket *Németország és Délkeleteurópa* városnegyedeire. Főleg *Berlin, Düsseldorf, Braunschweig,* valamint a megszállt nyugati területek városai szenvedtek újabb károkat. A német hadijelentés szombaton számolt be először arról, hogy a nyugati területek fölött tomboló légiháború *már az invázió bevezetését jelenti,* melynek célja bizonyára a német védelmi és közlekedési rendszernek szétzüllesztése volna. A szakadatlan és költséges bombázás eredménye azonban egyáltalán nem áll arányban az elszenvedett súlyos veszteségekkel. Csak a hétfői terrortámadások al-

AZ OSZTROVI TÉRSÉGBEN
a tavaszi napfény a fenyegető szovjet tűzérségi tűz ellenére is kicsalja a gránátosokat a jól megépített fedezékből . . .

A SZEVASZTOPOLI KEMÉNY HARCOK utolsó, hősi mozzanatai közül való ez a kép! A gránátokkal felszántott terepen, hevenyészett állásokban, az utóvéd csapatai lépésről-lépésre kényszerítették megtorpanni a bolsevista gyalogságot, amely páncélos támogatás nélkül támadott csak a nehéz terepen . . . A gyakorlott lövészek keze nem reszketett és minden töltény hasznos munkát végzett!

LELŐTT SZOVJETGÉP A FEKETE-TENGER PARTJÁN...
A felderítő már nem vette hasznát megfigyeléseinek: — egy német vadász őrökre megakadályozta a visszatérésben

A TŰZ A CÉLBAN FEKSZIK! A gránátvetők pokoli hangorkánjában a megfigyelő továbbítja a jelentést, hogy a szovjetgyalogság gyülekezőhelyét sikerült eltalálni... A krimi csatában is jó szolgálatot tett a félelmetes fegyver a német védelemnek!

ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

kalmával *100 angolszász támadó repülőgépet pusztított el a német légvédelem.*

A legújabb jelentések szerint az amerikai légierőnek is fekete péntekje volt. A pénteki napon erős bombázókötelékek nagy vadászkísérettel közép- és északnyugat-Németország fölé repültek be, de a működésbe lépett német elhárítás teljesen *szétszórta az amerikai légi alakulatokat.* A légi banditák kiüldözése után idáig *104 repülőgépet számoltak össze a légiharcok színhelyén.* — A német hadijelentés szerint a nyugati területeket támadó, inváziót előkészítő szövetséges bombázókötelékek május első tíz napján 182 gépet veszítettek, melyek közül 120 négymotoros bombázó volt.

Az *Informaciones* című spanyol lap megállapítása szerint áprilisban az angolszászok *11,670 pilótát, 5050 repülőgépmotort és 550 millió munkaórát veszítettek!* Ezek az ijesztő számok bizonyára gondolkodóba ejik és sürgetik az angol-amerikai hadvezetőséget az invázió megindítására, mert ha idő előtt elpazarolják légierőik színe-javát, *a lehetősége sem áll fenn annak, hogy egyáltalán megvethetik lábukat az „Újvilág" katonái Európa földjén.* — Szerdán délben nagy amerikai légikötelékek szálltak el *magyar terület fölött,* de támadásuk célpontja Bécsújhely volt. A magyar légvédelem már Hazánk területe fölött megbontotta soraikat s így támadásuk súlyos veszteséggel, *69 bombázó elvesztésével végződött.* Még aznap éjjel egy gyengébb amerikai bombázókötelék támadást kísérelt meg *Budapest ellen.* Nagyobb károk egyáltalán nem keletkeztek, néhány lakóházat, bérházat és egy kórházat ért bombatalálat. A légvédelem hatásos tüzelése, valamint a támadás idején keletkezett zivatar teljesen meggátolta a támadás kifejlődését. — A hét elején súlyosabb légitámadások érték *Bukarestet és Brassót,* de itt is 37 gép elvesztésével kellett a támadóknak kísérletükért megfizetniök.

A tengereken

ismét megélénkült a harci érintkezés. Élénk tevékenységet fejtettek ki a bolsevisták a Fekete tengeren, hol főleg a *szevasztopoli kihajózást kísérelték megakadályozni,* de eredménytelenül. Német könnyű tengeri erők megsemmisítettek egy szovjet búvárnaszádot Tuapsze térségében. — *Figyelemreméltó a szovjet élénk tengeri tevékenysége Norvégia északi vizein.* Bolsevista gyorsnaszádok és repülők többízben megtámadtak német hajókísérreteket, de minden próbálkozásuk sikertelen maradt.

A Csatornán már állandósult az élénk harci érintkezés! Különösen a hét végén zajlott le nagyobb összeütközés könnyű német és angol tengeri járművek között. Az invázió időpontjának közeledése egyre jobban fokozza az állandó felderítő vállalkozásokat, erre vezethető vissza *a szokatlanul sok összetűzés gyorsnaszádok között.*

Német repülők hatalmas sikert vívtak ki a hét közepén az Algirtól keletre elterülő tengerrészen! Torpedóvető repülőgépek megrohantak egy zsúfolásig megrakott angolszász hajókaravánt, mely a nagy délolaszországi támadás előestéjén vitt volna életfontosságú hadianyagot az inváziós csapatok számára. *A német légi kötelékek elsülyesztettek 7 hajót 49,000 tonna ürtartalommal, valamint egy kísérő rombolót, súlyosan megrongáltak további 86,000 tonnányi 12 hajót, egy könnyű cirkálót és 2 rombolót.* Ez a kimagasló eredmény bizonyára nagy hatással lesz a most megindult olaszországi angolszász offenzivára, mely a jelek szerint *óriási anyagcsatává fejlődik ki...*

A keleti arcvonalon

túlnyomórészt az új hadműveletekre való felkészülés jellemzi a helyzetet. Nagyobbszabású harcokra egyedül a *Krim félszigeten* került sor, az arcvonal többi szakaszán a tavaszi sártenger okozta kényszerű harci szünetet nagyarányú átcsoportosításokra és légi hadműveletekre használták fel a küzdő felek.

A legjelentősebb esemény keleten *a szevasztopoli hídfő kiürítész és a krimi német hadsereg áthajózása volt.* A hídfő messzemenően betöltötte rendeltetését avval, hogy ezernél is több nehéz és legnehezebb szovjet ágyút, hatalmas csatarepülő kötelékeket, valamint számos páncélos és lövészhadosztályt kötött le abban az időben, mikor a dnyeszteri német-román arcvonal még nem szilárdult meg. *Miután Odessza is kikapcsolódott a déli elhárító arcvonalból, megszünt a hídfő tartásának fontossága.* Szevasztopol május 10-én történt kiürítését a szovjet nagyszabású győzelemként akarja elkönyvelni. Azonban míg *Mannstein* vezértábor-

A DÉLI ARCVONAL TEVÉS ŐRJÁRATA...
Az osztrák vadászok otthonosan ülnek az imbolygójárású dromedárok háton

KÖZÖS PIHENŐ A KÖZÖS HARC UTÁN, VALAHOL SZTANISZLAUNÁL

MAGYAR FUTÁR

MAGYAR CSAPATOK TÉRFOGLALÁSA A KELETI FRONTON. Model vezértábornagy Kolomea térségében megszemléli a győzelmesen előrehaladó magyar seregrészeket, melyek a német bajtársakkal együtt tőretlen harckészségről tesznek bizonyságot

NEHÉZ KÜZDELEM UTÁN májusi napsütésben a magyar lövegek végelátha-tatlan sora követi a visszavonulásra kényszerített bolsevista csapatokat

A DNYESZTER-ARCVONALON Tigrisek fedezetével indul támadásra egy falu szélétől a gyalogság a folyó partján létesített hídfőállás ellen →

A PÁNCÉLOSOK PARANCSNOKA hihetetlen nyugalommal, elszánt bátorsággal az arcán irányítja a legveszedelmesebb golyózáporban is előretörő kötelékeit

FELGYUJTOTT SZOVJET PÁNCÉLOSOK, amelyeket a német légierő a támadásra való gyülekezés közben lepett meg Pszkov térségében .. Messzire lobogó lánggal égnek a T 34-esek a sáros, hófoltos mezőn! →

JAPÁN HARCIGÉP BOMBATALÁLATA az ujbritanniai szigetek közt haladó amerikai hajókaraván egyik szállítógőzösén. A lőszerrel megrakott hajót kettészakította a robbanás. (A képet a Life című newyorki lap közölte ↓

nagy 1942 nyarán Szevasztopolnál a világ leghatalmasabb acél- és betonvárát rohanta le a bolsevisták legádázabb ellenállását leküzdve, *Tolbukin* szovjet-tábornok most csak hevenyészett tábori állásokkal állott szembe s a német hadvezetőség sem igyekezett a hídfőt erői felmorzsolásáig tartani. *Ezért Szevasztopol két ostroma között párhuzamot vonni teljesen téves dolog volna.*

A helyi tevékenység közül kiemelkedik *egy dnyeszteri hídfő szétverése,* melynek során 7 lövészhadosztályt vertek szét a német csapatok, 2600 foglyot ejtettek, valamint 600 löveget, gránátvetőt és 334 géppuskát zsákmányoltak. *A szovjet ennek hatása alatt abbahagyta támadási kisérleteit ezen az arcvonalszakaszon is.* — A német légierő hatalmas csapásokat mér a szovjet felvonulásra! Erős kötelékek támadták a héten *Kiev, Szepetovka és Proszkurov pályaudvarait* látható eredménnyel. Nagymértékben zavarja a bolsevisták átcsoportosításait a különleges német „mozdonyvadász" repülőgépek tevékenysége, melyek a szovjet vasúti közlekedését nagyban megbénítják a mozdonyok kilövésével. — A harci szünet alatt zajlott le a *Polock* mögötti német hadtápterületen egy nagyszabású tisztogatási hadművelet, amelyben három hét alatt *a partizánok 6000 halottat és 6700 foglyot hagytak a harc színhelyén.* Kifüstöltek a németek még 102 bandatábort és 264 erődöt és harciállást is.

A honvédcsapatok az egész hét folyamán élénk harci érintkezésben állottak az ellenséggel. Számos kisebb-nagyobb vállalkozást hajtottak végre, arcvonalaikat több helyen kiigazították *és heves szovjet ellentámadásokat vertek vissza.* Különösen *az alföldi kötelékek* tüntek ki rettenthetetlen bátorságukkal, ahogy a legnehezebb mintájú bolsevista rohamlövegeket és páncélosokat felrobbantották! ...

A burmai határon

Imphalnál heves angol ellentámadásokat vertek vissza a japánok, s az állásaikat is sikeresen megjavították. — Jelentős hadműveletek zajlottak le a *kínai Honan tartományban,* hol a japán csapatok elfoglalták Linjut, aminek eredményeképpen *70.000 csungkingi katonát bekerítettek. Linju* elfoglalása után *Lojang* vasúti csomópont felé törnek elő a japán erők, mely a régi történelmi időkben a kínai birodalom fővárosa volt. — *Figyelemreméltó tengeralattjáró összevonásokat figyeltek meg India partjain.* Az angolok a jelek szerint meg akarják zavarni a *Szingapur és Burma közötti tengeri forgalmat,* erre utal az a tény is, hogy az indiai királyi hajóhadat szintén megerősítették az utóbbi időben. — Japán megfigyelők megállapították, hogy *Chennauld* tábornok, a Kínában állomásozó amerikai légierők főparancsnoka *repülőit kezdi átcsoportosítani Kveiling repülőterére, melynek távolabbi célja esetleg a japán anyaország bombázása lenne ...*

A világ összes csataterein és a harcra felhasznált légi térségekben az utolsó felvonás roppant színjátéka előtt, felgördül a függöny ...

SZÉTSZALADT ROKONSÁG!

— Nekem mondja még egyszer valaki, hogy ezek az angolok nem antiszemiták...

— Hogy-hogy?

— Lassankint tönkreteszik az egész családomat. A multkor a sógorom járt szerencsétlenül Páris bombázásánál, testvérem, az Izsó Brüsszelben sebesült meg, az anyósomat Antverpenben légnyomás érte s a fiam üzletét is szétrombolták Rotterdamban, a lányom lakásán lévő textilraktárat találat érte Budapesten, a másik lányom bukaresti maceszraktárát érte telitalálat...

A ZSIDÓ DIADALKOCSI...

VALAHOL EMÁNUEL UDVARÁBAN:

A főkomornyik:
— Hiszen maga még azt sem tudja, mit jelent a királyi többes!
— Hogyne tudnám!
— ?
— Például: „Mehetünk a fenébe!"

ALADÁR UTOLSÓ KÍVÁNSÁGA:

— Diktáld jegyzőkönyvbe Bernátom, hogy én mindig vad antiszemita voltam s csak azért léptem be a vállalatodba, hogy tönkretegyelek!

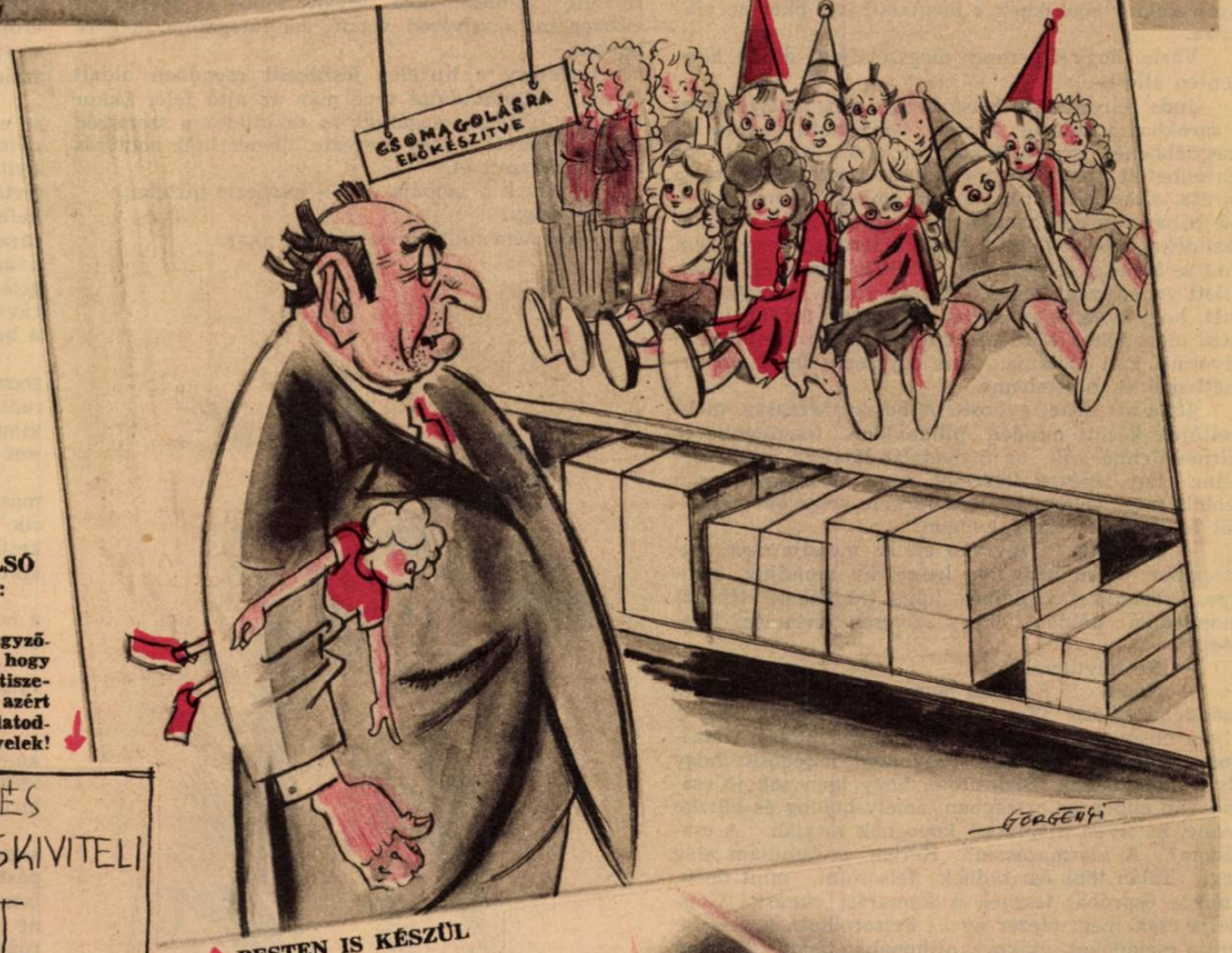

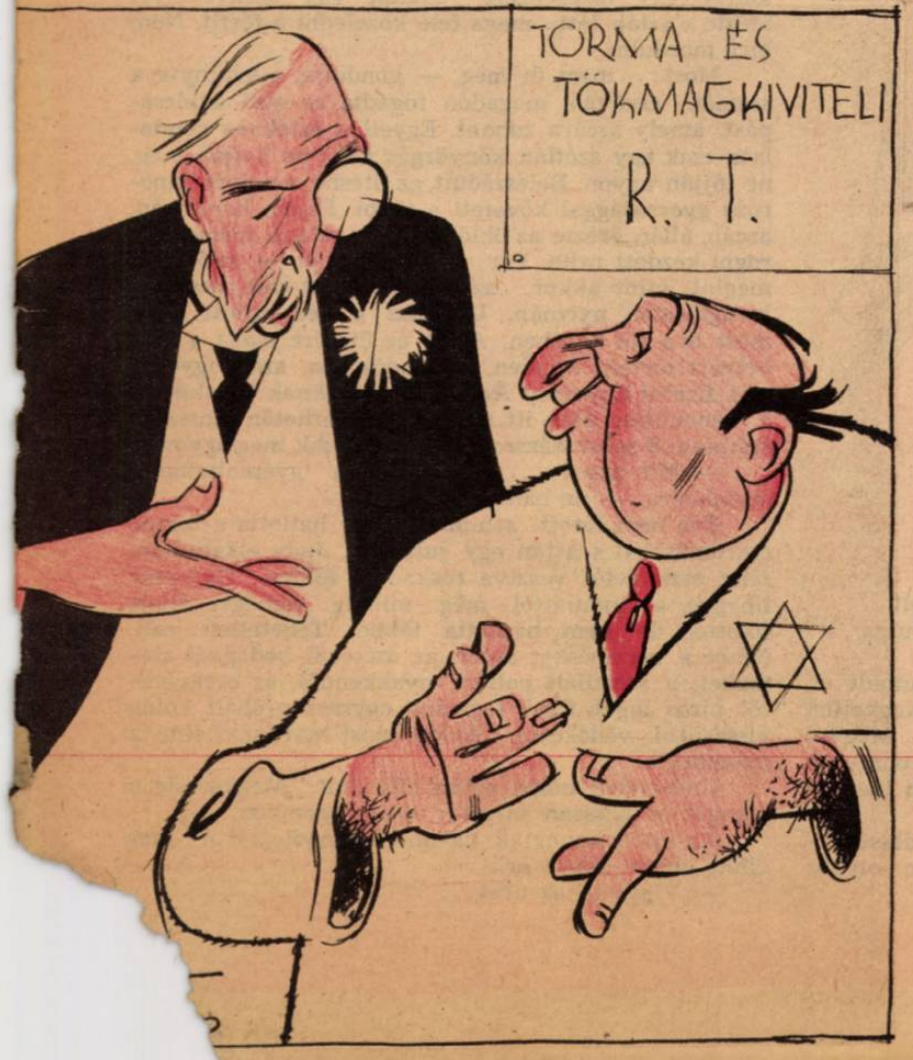

↑ PESTEN IS KÉSZÜL ROBBANÓBABA?

Rotter zsidó a töltés előtt...

ÁLOM A JÓ OVÓHELYRŐL

— Nekünk már csak akkor történhetik bajunk, ha Ausztráliát bombázzák a japánok!... →

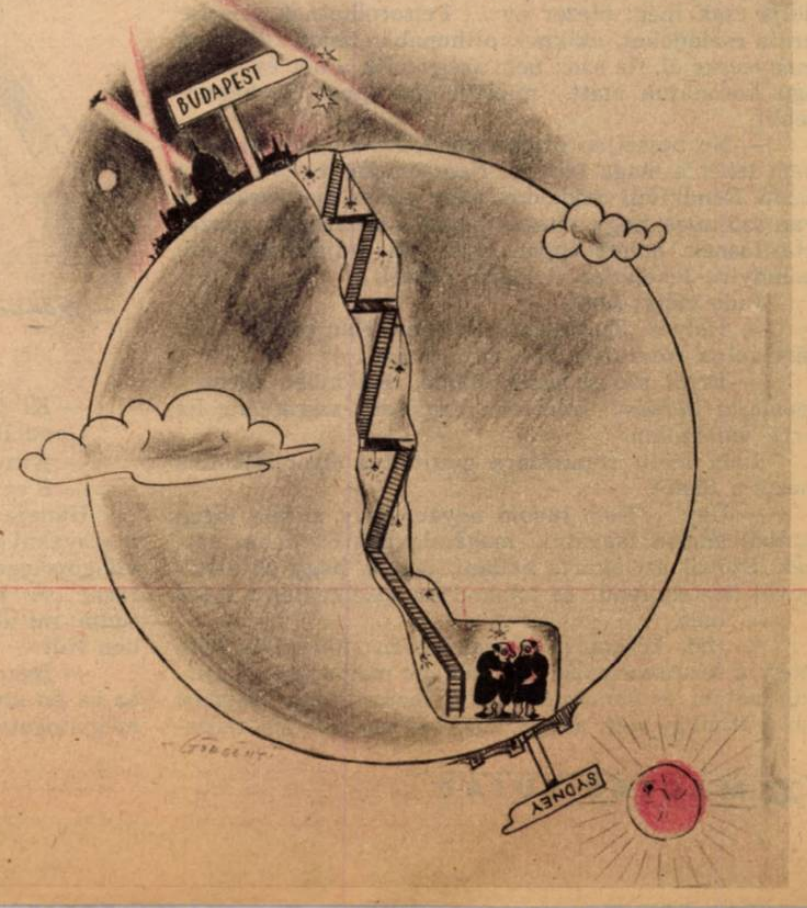

(91.)

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

Elhallgatott s hunyorgó, gúnyos, kihívó pillantással nézett arcába. Így kell az ilyen szenvedélyes, heves fiatalembereket sarokba szorítani, megfogni saját vermükben. Nem szereti, ha mellébeszélnek a dolgoknak, hát tessék, itt van az egyenes, őszinte szó, parancsoljon. Ő, nem olyan egyszerű dolog megvívni valakivel a döntő szócsatát, olyan emberrel, aki sok minden miatt fölényben van. Például otthon tartózkodik... Tudja, hogy a falak, amelyek között a vita folyik, az ő otthona s minden pillanatban arcába vághatja a másiknak: tessék távozni a házamból. S van még egynémely más dolog is, ami biztonságot és ragyogó fölényt ad. Például a pénz. A vagyon hatalma, amivel fölébe kerekedhetik az ilyen koldus senkiknek s megtaníthatja őket az alázatra.

Várta, hogy Gyéressy megszólaljon, de az hökkenten állott.

Juda félreismerte kissé hallgatását, amelyet nem a sarokbaszorítottság érzése támasztott, hanem a megdöbbenés. Erre a fickóra bízta ő a családját? Mi történhetett itt? Megtévesztette a gyászruha, az a furcsa, siránkozó, panaszkodó ember a vonatban, a bűnbánat remegő hangja, az engesztelésnek őszinte szándéka, amelyről most kezd kiderülni, hogy nem volt se őszinte, se önzetlen. Mintha mélység szélén állott volna, szédülten, s le kellett volna hunynia szemét, hogy bele ne zuhanjon. Nem mert tovább lépni, nem mert többé kérdéseket feltenni, mert attól félt: olyasmit kell hallania, ami egyszerre teszi szerencsétlenné és becstelenné.

Juda azt hitte: győzött. A hosszú némaság, mely kettőjük között minden pillanatban feszültebbé és türhetetlenné vált, az ő diadalát látszott megpecsételni. Egy lépéssel közelébb ment Gyéressyhez s ő szólalt meg, valami egészen idegen, végtelen messziről és felülről érkező hangon:

— Na, látja... Így van ez. És mondja csak, fiatalember, olyan nagy baj lenne, ha mondjuk, bizonyos érzelmeket táplálnék húga irányában? Ha azt mondanám például, hogy szivesen elvenném feleségül?

— Ne folytassa.

— Nono... Ez csak nem sértés? Tisztességes szándék. Miért? Én is ember vagyok, talán nem is olyan megvetendő ember, nem is olyan utolsó. Országos nevem, jövedelmem, vagyonom feljogosít, hogy ilyet mondhassak. Biztosítom, hogy igen sok jó család van ebben az országban, amely boldog és büszke lenne, ha ilyen ajánlattal kopognék ajtaján. A családom? A származásom? Kérem, a familiám elég régi. Talán több őst tudnék felsorolni, mint önök, amikor őspróbát tesznek a kamarási címért. Gondolja csak meg: ötezer év... Felsorolhatnék arisztokrata családokat, akiknek otthonában zsidó nő, vagy menyecske él. Ha azok nem szégyenlik a hét és kilenc ágú koronájuk alatt, miért volna éppen ön kényesebb?

— Ne beszéljen őrültségeket. Az én húgom soha nem lehet a maga felsége. Nem csupán amiatt, hogy zsidó. Rendkívül csodálom, hogy ehhez magyarázatra van szüksége, hogy kiteszi magát a határozott visszautasításnak, holott éppen olyan jól tudja, mint én: mennyire lehetetlen dologról beszél.

Juda vállat vont.

— Helyes. Tudomásul veszem. Kár pedig. Nem járt volna rosszul se Éva, se a család.

— Erről szó se essék többé. Különben egészen másfajta kérdést intéztem magához, szeretném, ha arra válaszolna

Juda leült, cigarettára gyujtott s elgondolkodva nézte a füstöt.

— Úgy... Nem tudom, ugyan, hogy miféle jogon próbál engem faggatni magánügyeimről, dehát tessék. Szóval azt akarta hallani: igaz-e, hogy én a húgával tiszteletlenül és tolakodóan viselkedtem? Igaz?

— Igen.

— Hát, kérem... Amennyiben tolakodás volt, hogy a kisasszonynak és a kedves mamájának hajlékot adtam és gondtalan életet biztosítottam, mialatt ön a fronton volt, akkor tolakodó vagyok. Ha tisztetlenség volt szakadatlan érdeklődésem gondjaik után s ugyanígy ítéli meg előzékenységemet velük szemben, akkor tiszteletlen is voltam. Csakugyan...

Sértőn, hangosan nevetett.

— Hogy jön ahhoz egy magamfajta senki, egy gazdag zsidó, hogy egy gyámoltalan özvegyasszonyt, meg egy támasz nélkül maradt leányt esztendőkön keresztül eltartson? Honnét veszi magának a bátorságot, hogy feltolakszik védelmezőjükül s úgy tekinti őket, mintha saját családtagjai lennének! Nemde felháborító?

— Ez mellébeszélés!

— Igen, hogyne... A legnagyobbfokú mellébeszélés. A lényeg természetesen az, hogy én talán egyszer jobban megnéztem a kisasszonyt, mint illett volna, mondjuk...

Legyintett.

— Ugyan, kérem! Hagyjuk ezt az ostobaságot. Ha őszinte akar lenni, be kell ismernie, hogy hálával tartoznak nekem mind a hárman. Önök szivesen emlegetik, hogy úriemberek. Engedje megjegyeznem, hogy én, bár ön szerint csak egy jött-ment zsidó vagyok, aki méltatlan például arra, hogy egy császári és királyi kamarás szegény árváját feleségül vegye, én, ez a senki zsidó, aki vagyok, képtelen volnék a hálátlanságnak ekkora mértékére. Azt hiszem, diskurzusunkat be is fejezhetjük...

Felállott, mintha jelezni akarná, hogy a maga részéről valóban nem kíván többé az ügyre szót vesztegetni s szivesen venné, ha látogatója magára hagyná.

Gyéressy a hirtelen leszakadt csendben oldalt fordult, félmozdulatot téve már az ajtó felé. Ekkor azonban hirtelen megállott és tekintetét a szomszéd szobába vezető ajtóra szegezte. Onnét halk motozás zaja hallatszott át.

— Kinek a szobája ez? — kérdezte hirtelen.

— Hogy?

Juda nem tudta hirtelen, mit akar.

— Ki van itt a szomszédban?

Gondolkodni se tudott, gépiesen válaszolt:

— Éva... — sietve tette hozzá, — a húga.

— S ez... ez a maga szobája? Mindig?

Hangja a hirtelen feltörő izgalomtól fulladt el, a szavakat szinte úgy préselte ki a torkán. Kegyetlen világossággal állott előtte egyszerre minden Magyarázat se volt már szükséges hozzá, — pontosan tudta: mi történt itt, ebben a házban, amíg ő idegenben volt.

— Igen, — hallotta nagyon távolról a választ, — ez az én szobám. Itt szoktam lakni, ha olykor-olykor meglátogattam a hölgyeket.

Gyéressy közelebb lépett az elválasztó ajtóhoz. A zárban ott volt a kulcs, mintegy döntő bizonyítékként, perdöntőül. Tekintetét nem tudta levenni erről az apró, kifényesedett tárgyról, amely vonzotta, húzta maga felé. Lassan megindult s mintha nagyon fáradt lenne, lassú mozdulattal nyúlt oda. Megfordította a kulcsot s aztán visszanézett.

Mögötte ott állott Juda, elfakult arccal. Már nem mosolygott többé. Ő is pontosan tudta, milyen sorsdöntő jelentőségű volt ez a néhány pillanat. Várt. Fogalma se volt, mi történik most, csak belülről szűkölt s ha teheti, talán menekül. De nem látta értelmét a megfutamodásnak. Hová? Az udvarra talán, vagy a kertbe? Hogy elárulja magát végképen s ez a felingerült ember utána fusson, lelőjje, vagy agyonüsse? Hirtelen eszébe jutott a paraszt katona, Gyéressy Ádám egykori kocsisa, akivel a park kerítésén túl egy téli reggelen összeakadt. S mintha csak most olvasta volna a történeteket, a hátborzongató eseteket a frontot járt katonák kegyetlen bosszújáról, hideg megtorlásairól azokkal szemben, akikkel elintézetlen ügyük volt. Lehet, hogy ez az egykori tiszt is pisztolyt hord a zsebében s a következő pillanatban utána nyúl a fegyvernek? Lehet, hogy egy perc mulva véres fejjel, vagy átlőtt szívvel hever a szoba kopott szőnyegén s halálba vakuló tekintete gyilkosát látja utóljára?

Az ajtószárny lassan kinyilt. Juda a kezet nézte a kilincsen, a szikár, inas ujjakat, ahogy irgalmatlan erővel rákulcsolódtak a rézfogantyúra. Mintha maga se tudta volna: mi van az ajtó mögött, úgy bámult a szélesedő résre.

Nem, semmi se volt az ajtó előtt. Se szekrény, se egyetlen butordarab, egy szék legalább, ami bizonyította volna, hogy nem szokták használni, nem nyitják ki soha s a zár, a vékony deszkák két ember életét valóban elválasztják egymástól. Itt járhatott, kelhetett, aki akart, akinek kezében volt a kulcs, a zárat nyitó. S az a kulcs... az a kulcs ugyanabban a kézben volt, amely koldussá tette s halálba kergette az apját. Abban a kézben, amely sunyin és ravaszul kinyúlt nemcsak az apai örökség után, de a becsülete felé is...

Ott állott a nyitott ajtóban, a szoba küszöbén, szemközt húgával, aki értelmetlen, sápadt arccal meredt reá, szemében az iszonyattal és szégyennel, egy kimondatlan és kimondhatatlan kérdéssel, hogy vajjon valóban mindent tud-e hát most már?

Nem szóltak egyetlen szót se. Éva gépiesen tudomásul vette még, hogy bátyja mögött ott van a másik is. Fogalma se volt róla, mit beszélhettek ezek ketten egymással, miért és hogyan nyilt ki ez az átkozott ajtó.

A következő pillanatban megszédült s odazuhant a heverőre. Az irtózatos feszültség felengedett szívében, zokogni kezdett s tenyerét rátapasztotta arcára.

Gyéressy visszanézett. Juda hamuszürke ábrázata tekintett rá, bárgyú mosollyal.

— Gazember!

Ennyit mondott csak. Juda hallotta a hördülést, amely egy megsebzett vadállat vak szenvedélyét idézte s aztán látta maga felé közeledni a férfit. Nem birt mozdulni.

Most... most üt meg, — gondolta, s lehúnyta a szemét. Gyáván, megadón fogadta az első ökölcsapást, amely arcára zuhant. Egyetlen értelmes gondolata csak egy szótlan könyörgés volt: ne haljak meg, ne lőjjön agyon. Beleszédült az ütésbe, amelyet záporozó gyorsasággal követett a többi. Fején, homlokán, arcán, állán érezte az öklöt s aztán valami meleg csorogni kezdett rajta. Vér... — rémült el, — az ő vére, megint, mint akkor, azon a felejthetetlen napon a lovaglóostor nyomán. Ugyanaz a kéz sujtott le rá most is a fiú képében. Azért az ütésért, azért a sebhelyért történt minden, esztendők óta, azért igyekezett fizetni Gyéressy Ádámnak s azoknak is, akik az ő menekülése után itt maradtak, elérhetőn bosszúja számára. S most százszorosan ismétlődik meg ugyanaz.

— Mit akar?... — motyogta gyámoltalanul, siránkozva, — ne bántson.

Éva nem látott semmit, csak hallotta a tompa csattanásokat s aztán egy zuhanást. Juda elkábultan, félig eszméletét vesztve roskadt a földre. Gyéressy lihegve, az indulattól még mindig remegve állott fölötte, de nem bántotta többé. Tehetetlen volt. Nézte a vérmocskos arcot, az ütésekől bedagadt szemeket, a szétzilált gallért, nyakkendőt, az orravérétől piros inget. Csak legalább egyszer próbált volna visszaütni, védekezni. Akkor most már nem élne a nyomorult.

Undorodva nézte, aztán elfordult. Megkereste a csengőt és hosszan tartotta ujját a gombon.

Az ajtón kopogtak. Odament, kinyitotta. Az inas állott előtte. Intett neki:

— Vigye ki az urat...

A cseléd odanézett a földre, ahol gazdája hevert. Nevetséges látvány volt, úgy feküdt a szőnyegen, mint egy kicsavart végtagú rongybaba. Nem tudta, mi történhetett, csak annyit látott, hogy a kisasszony zokog a diványon, a fiatalúr arca vörös s az igazgató véresen fekszik.

— Verekedtek, — gondolta, — alaposan ellátták a baját. Biztosan megérdemelte. Az ebadta, még csak nem is kapálózhatott, mert lám, a fiatalúr arcán egyetlen pofonnak a nyoma sincs s ez meg az orra vérében ázik. Hitvány, nyiszlett zsidó. Nem is ember ez. Aki hagyja magát leütni, mint egy vágóhídi marha, az nem megy ember számba.

Ilyenek jártak eszében, míg kényelmesen odaballagott a fekvő emberhez s készült, hogy mint a zsákot szokta, derekánál fogva megragadja, vállára dobja s kiteszi innét. Szétnézett, hogy a lendülethez lesz-e elég helye s hajolni akart már, mikor Juda megmozdult.

— Jaj ... — motyogta, — jaj, meghalok ... Mindjárt meghalok ...

Látta a cseléd arcát, s ettől bátorságra kapott.

— A csendőrök ... — siránkozott, — menjen mindjárt a csendőrökért. Meg akar gyilkolni.

— Gyilkolja magát a fene, — legyintett a cseléd, — hiszen még el se ájult. Attól, hogy az orra vére folyik, még nem halt meg senki. Keljünk csak fel, nagyságos úr.

Támogatta, hogy talpra álljon. Gyéressy hátat fordított a látványnak, odahúzódott a heverő elé s eltakarta a siró Évát is.

— Gyorsan, gyorsan, — mondta a cselédnek, — vigye már innen, ne is lássam.

— Hászen vinném, de nagyon el van gyalázva, meg szédül is. No, mozogjunk nagyságos úr. Oda se neki, majd elmulik. Egy kis vércsapolás nem a világ.

Átölelte a derekát, bal karját a vállára húzta s csuklónál alaposan megmarkolva a kezét, félig a hátán vitte ki.

Az udvaron, a levegőn valamelyest magához tért Juda.

— Eresszen el! — ripakodott ingerülten a cselédre. — Hagyjon békén, a fene egye meg magát.

Az inas gondolt valamit, de nem mondta ki. Elengedte s nézett utána, ahogy még mindig bizonytalan, imbolygó léptekkel, de nagyon igyekezve tartott a kasznárház felé.

Az ispán otthon volt s nagy szemeket meresztett, amikor véresmellű ingében, vértől mocskos ábrázattal belépett.

— Az Istenért, mi történt? Elesett? Megütötte magát? Megtámadta valaki?

Intett, hogy hagyja békében.

— Tükröt adjon.

— Nagyon csunya ... — bólintott elismerően az ispán. — Mindjárt hozom.

Kis beretválkozó tükröt kerített elő, még le is törölte, hogy jobban lehessen benne nézelődni. Juda irtózva látta magát, elsápadt, a gyomra felkavarodott, csaknem elájult. Nem tudta látni a vért.

— Legalább három hétig nem mehetek emberek közé, — gondolta, — ezek a foltok el nem múlnak az arcomról.

A bal szemével már most is alig látott valamit, egészen bedagadt, a bőr kék és fekete volt alatta. A szemhéjja is megrepedhetett, mert vékony vércsík szivárgott le pofacsontjára. Állkapcsa rettenetesn fájt, feje és füle zúgott, valamennyire ép jobb szeme előtt vörös karikák táncoltak. Visszamenni Pestre, — gondolta, — azonnal visszamenni, amíg ez az őrült keresni nem kezdi. Ki tudja, tán meg is akarta ölni. Nem tudta pontosan: az inas szabadította-e ki keze közül, vagy saját jószántából hagyta abba ütlegelését. Mindegy, amíg itt van, nincs biztonságban az élete. Akármelyik pillanatban meggondolhatja magát, rátör és kivégzi. Az a lány most már biztosan mindent elmondott neki. Micsoda hülye helyzet ...

Az ispán harmadszor is megkérdezte: készítsen-e vizet, amivel lemossa magáról a vért.

— Persze, — mondta végre.

— Ecetes ruha is jó lenne, — tanácsolta készségesen, — ezt a sok daganatot tán lelohasztaná.

— Adjon azt is. De mindenekelőtt zárja be az ajtót. Érti? Kulccsal zárja be és akárki zörget, ki ne nyissa!

— Csak nem?

Azt akarta kérdezni, hogy tán a kisasszony bátyjával volt nézeteltérése, de meggondolta magát. Jobb az ilyesmit nem firtatni, még megharagszik a gazda. Az emberek általában nem szeretik, ha így elgyalázva, helybenhagyva támadóik után érdeklődnek tőlük.

Segített Judának megmosakodni, aztán maga kerítette elő az ecetet. Sziszegett a savanyú szesz alatt, de tűrte.

Lassacskán összeszedte magát s örült, hogy a csúf komédiából élve szabadult. Elvégre meg is ölhette volna az az őrjöngő fickó ... Fel is mentik, bizonyosan. Az ilyen erős felindulásban, vagy hogy, elkövetett emberölés nem súlyos bűn. Átkozta magát, hogy ilyen ostobán belefutott a kelepcébe. Előre gondolhatta volna, hogy csak ilyen vége lehet, hiszen ez a fickó már kezdettől fogva gyanus volt. Bizonyos, hogy mindenfélét gondolt magában, ha nem is mondta ki. Hát most viheti haza az emlékeket. S kezdheti elölről a bosszú művét, sokkal nagyobb gyalázat miatt, mint amit az apa ejtett rajta. Hiszen itt, pár perccel előbb a lány előtt ütötték le, akár a veszett kutyát, az előtt szégyenítették meg, jóvátehetetlenül.

— Hagyjon magamra, — mondta a kasznárnak, aki buzgón sürgött-forgott körülötte, százszor is megkérdezve: jobban érzi-e magát, fáj-e az ütések helye. — Hagyjon magamra és ahogy mondtam, zárja be az ajtót. A kocsi legyen készen, amint besötétedik, megyek vissza Pestre. Most hagyjon egy kicsit, gondolkodni akarok. Egy óra múlva jöjjön vissza, fontos utasításaim lesznek a maga számára.

Az ispán elkotródott.

Csakugyan, gondolkodni szeretett volna, kitalálni valamit, megtorolni a sérelmet, de képtelen volt értelme fölött uralkodni. Újból és újból visszatért minden gondolata az előbbi jelenetre. Ült a karosszékben, zúgó fejjel s várta az idő mulását. Azt az egyet biztosan tudta, hogy itt nem marad egy percig se. Legalább is egy perccel se tovább, mint ameddig muszáj. A sötétedést is csak azért akarta megvárni, hogy a soffőr ne bámuljon megcsúfolt ábrázatába. Szégyelte volna magát előtte.

— Jöhetek már? — dugta be fejét kíváncsian, az ajtón a kasznár. — Elmult az egy óra, azért néztem be, mert gondoltam: hátha rosszul lett.

— Jöjjön, — sóhajtott Juda. — Jöjjön csak, akarok beszélni magával. Ide figyeljen ... — Én most elmegyek. Haza, Pestre. Ahogy a kapun kiérek, maga menjen be ezekhez a házba, mondja meg nekik, hogy azt üzenem: reggelre kotródjanak, ahová akarnak, egy percig se tűröm meg őket. Ha nem

mennének, akkor hívja a csendőröket, rakassa ki a holmijukat, vigyék akárhová, de itt nem maradhatnak. Az én házamban a levegőt se szívhatják. Vigyázzon, semmit el ne vigyenek. Csak a ruhájukat. A rajtuk valót, de semmi mást. Mondja is meg nekik. Mondja meg, hogy ha egy gombostű eltünik, lopásért feljelentem őket, a csendőrségre vitetem és becsukatom.

A kasznár értetlenül bámult rá. Mi történt ezzel? Megveszett? Ő pontosan tudta, hogy a gazda és a kisasszony között van valami. Meg is vetette ezt az embert, akit látott hízelegni, alázkodni, minden gazdagságával és hatalmával a porban csúszni a kolduszegény keresztény leány előtt. A csillagot lehozta volna neki az égről, s most kikergeti? Megverték ... Persze, a fiatalúr valamire rájött, ellátta a baját. Így akar bosszút állni. Bosszú ... Jó, de legalább ne engedte volna, hogy úgy üssék, mint egy rossz kutyát, hiszen még az is visszavicsorog az ostort tartó kézre, vagy utánakap. Ez nem. Az inas beszélte, hogy Gyéressynek egy hajaszála se görbült meg, gyáván viselkedett, szűkölt, s tán még könyörgött is, hogy ne bántsa.

— Jó, — felelte kelletlenül. — De mi lesz, ha azt mondják, hogy nem mennek?

— Nem mennek? — ismételte Juda a kérdést. — Hogy-hogy nem mennek? Hát ki itt az úr? Kié ez a ház? Van talán még a világon törvény is, ami engem feljogosít, hogy a magaméval úgy rendelkezem, ahogy akarok. Eddig megtűrtem őket, mostantól fogva pedig kuss ki, mars, az ég alá, amerre látnak. Nem mennek? Azt szeretném én látni! Mondtam: akkor a csendőrökért küldjön, rakassa ki őket, erőszakkal.

A kasznár vállát vonogatta.

— Jobb volna, ha megmondaná nekik személyesen.

— Én?

— Persze. Nekem vagy elhiszik, vagy nem. Nincs jogom, hogy kiutasítsam őket, nem az én vendégeim.

— Maga fél, úgy-e?

— Nem félek, csak nem akarok magamnak kellemetlenséget. Engem is megverhet. Mit tudom én, mi lakik ebben az emberben? El van keseredve, ennek tele van a feje mindenfélével. Ez katona volt. Lehet, hogy puska is van nála. Vagy leakaszthat a falról egyet és belém ereszti a golyót. Haljak én meg csak azért, mert elvállalom ezt a marhaságot?

— Hogy beszél velem?

Juda érezte, hogy ez a senki, aki oly alázatosan engedelmeskedett, minden szemhunyását lesve, parancsnak véve, fellázad. Miért? Végigtapogatta arcát, amelyen sajgott a bőr, s feszült az ütések daganata fölött. Ezek az átkozott foltok ... Ezek miatt nincs már tekintélye saját cselédei előtt se. Az inas is szemtelen volt. Most meg ez az ispán felesel vele. Elöntötte a düh, hirtelen felugrott, öklével az asztalra vágott, s olyan hangon, hogy maga is csodálkozott, ráordított az ispánjára:

— Mi? Hogy beszél velem? Micsoda hang ez? Agyontaposom, kirúgom, mars magának is! Hogy az embernek a saját alkalmazottja, fizetett cselédje feleseljen? Hol élünk? Maga piszok kommunista! Majd ellátom a baját magának is! Ha nem teszi, amit mondok, repülni fog! Holnap reggel telefonálok, s ha nem jelenti nekem, hogy ezek eltüntek a házból, már pakolhat is ... Most pedig küldje a kocsit! Takarodjon előlem!

Az ispán behúzta a nyakát. De odakint az udvaron hangosan nevetett a tehetetlenen és gyámoltalanon. Megkereste a soffőrt, s gyorsan elmondta neki, mi történt itt a házban a délután folyamán. Tudta, hogy ez az ember, aki a kocsi kormánykereke mellett ül, úr volt nemrég, s talán azt is meggondolta volna: kezet fogjon-e egyáltalán mostani gazdájával. Azt hitte, hogy a káröröm mosolya ragyog fel legalább az arcán, de a soffőr hideg, visszautasító hangon csak annyit kérdezett:

— Rögtön indulunk?

— Igen.

— Jó, öt perc mulva ott vagyok a kocsival.

Az ispán vállat vont. Egye fene, ezek ilyenek. Ha ő vele történt volna ilyesmi, bizony meg nem állta volna, hogy amúgy Isten igazában ki ne örvendezze magát.

Juda hallotta a motor zúgását a ház előtt. Szemére húzott kalappal, zsebkendőjét előkészítve lépett ki az iroda ajtaján. Úgy tett, mintha éppen tüsszentenie kéne, s még utánozta is, meglehetősen ügyetlenül a hangot. Behúzódott a hátsó ülés sarkába, a kasznár köszönésére nem is válaszolt, csak a soffőrnek mondta:

— Mehetünk. De gyorsan.

A falu főutcáján jártak már, mikor eszébe jutott, hogy semmit nem hozott magával, ruháit se. Elfelejtette összecsomagoltatni holmiját. Nem fontos ... Majd lejön értük egyszer, vagy maga után küldeti. Csak ezek pusztuljanak a házból ...

A sötétben halkan zúgott a motor, az útkanyarulatokban messzire előre tapogatott a reflektor fehér fénye, a kilométerjelzőkre, az eperfák törzseire és fekete lombjára. Olykor kétségbeesetten nyúl futott keresztül az ezüstös porban egyik árokszélről a másikra. Elképzelte: hogy hurcolkodnak ki ma este, vagy holnap reggel Gyéressyék hárman a kényelmes, finom kastélyból. A jólétből és gondtalanságból a szegénységbe, nyomorúságba. Talán annyi pénzük se lesz, hogy vonatra üljenek, jegyet váltsanak valahová. Merre indulhatnak? Beregszászra talán, ahol az öregasszony meg a lány meghúzta magát, mielőtt a fiú a frontra utazott és ő gondjaiba vette őket? Hát csak menjenek ... Ezzel a fickóval pedig leszámol még. Nem téveszti szem elől, vigyázni fog rá, örökké a sarkában kell éreznie a bosszú fenyegetését. S lecsap rá egy napon, úgy ahogy apjára. Nem lesz irgalmas ...

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

Név: .....

.....

..... tábori post

BUDAPEST VÉDELMÉNEK HŐS KATONÁI: A MAGYAR ÉS NÉMET BAJTÁRSAK